

**Romanian – Serbian Cross-Border Risk Monitoring
in case of Emergency Situations RORS 218**

Rumunsko-srpsko prekogranično praćenje rizika
u slučaju vandrednih situacija RORS 218

TRENING CIVILNE ZAŠTITE
CIVIL PROTECTION TRAINING
INSTRUIRE DE PROTECTIE CIVILA

Partneri na projektu/Project partners

CBRM

Prim ajutor

I. Întroducere

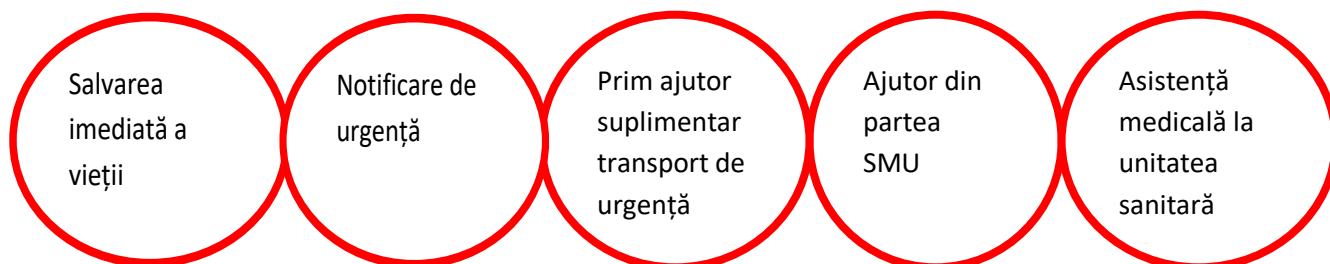
Primul ajutor este un ansamblu de măsuri și proceduri care sunt luate după o accidentare sau o boală bruscă cu scopul de a salva viața și de a menține sănătea persoanei accidentate sau bolnave de către persoana care acordă primul ajutor. Obiectivele primului ajutor sunt:

- Salvarea vieții unei persoane accidentate,
- Accelerarea vindecării,
- Reducerea invalidității și
- Reabilitare precoce.

Responsabilitatea persoanei care acordă primul ajutor:

- Evaluarea locului accidentului și apel de urgență
- Măsuri de securitate
- Recunoașterea în timp util a stării persoanei accidentate și a tipurilor de leziuni
- Aplicarea rapidă a măsurilor adecvate de prim ajutor cu respectarea ordinii de urgență
- Organizarea, pregătirea și efectuarea transportului către o unitate sanitară sau rămânerea cu persoana accidentată până la sosirea Serviciului Medical de Urgență (SMU)
- Protecție împotriva transmiterii infecției
- Depunerea rapoartelor către SMU

Lanțul de salvare:

Persoana care acordă primul ajutor trebuie:

- Să își controleze reacțiile și să controleze întreaga situație
- Să se comporte calm și logic
- Să acționeze cu atenție, dar și cu hotărâre
- Să comunice cu persoana accidentată într-un mod politicos, dar clar și autoritar

II. Procedura la locul de accident

Pașii de bază care trebuie urmați în orice accident sunt:

1. Rămâi calm - înainte de a lua orice acțiune, încearcă să-ți controlezi sentimentele și fă-ți un moment de gândire (nu te grăbi în situații potențial periculoase)
2. Evaluează dacă locul accidentului este sigur și înlătură pericolul pentru tine și persoana accidentată - dacă nu reușești să elimini singur pericolul, sună la serviciul competent (distribuție electrică, pompieri, poliție etc.)
3. Evaluează starea accidentatului și dacă viața cuiva este în pericol - pentru fiecare persoană accidentată este necesar să se stabilească: Este conștient? Are căile respiratorii libere/respiră? Sângerează abundent? Dacă răspunsul la oricare dintre aceste întrebări este da, persoana este considerată cu viața în pericol.
4. Ajută-i pe cei mai vulnerabili - efectuează imediat măsuri de prim ajutor (de exemplu, oprirea sângerării abundente, revitalizarea etc.)
5. Apelează SMU
6. Asigură măsuri suplimentare de prim ajutor până la sosirea serviciilor de urgență.

Ce ar trebui să spun serviciilor de urgență?

Ca la începutul fiecărui apel telefonic, trebuie să ne prezentăm mai întâi, cu numele și prenumele complet. După aceea, vorbim despre ce s-a întâmplat (ex. un accident de circulație) și unde ne aflăm. Dacă nu știm exact unde ne aflăm, trebuie să descriem cât mai bine împrejurimile, de ex. cele mai impresionante clădiri sau unele locații unice. După aceea, ar trebui să anunțăm numărul de accidentați și leziunile acestora, dacă le-am stabilit până acum. Dacă există riscuri potențiale pe care nu le-am putea elimina, trebuie anunțate serviciile de urgență (ex. scurgeri de gaze sau lichide toxice, deteriorarea liniilor de current electric, condiții nefavorabile pe drumuri - gheață, ceață, zăpadă etc.).

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

Poliția ➔ 192

Pompieri ➔ 193

SMU ➔ 194

Dacă aveți nevoie de ajutor sau de îndrumări pentru a ajuta în mod adecvat persoana sau persoanele accidentate, puteți întreba ce să faceți la sfârșitul apelului.

III. Mijloace de prim ajutor

Clasificarea materialelor și mijloacelor de prim ajutor:

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

- Pentru tratarea rănilor și bandajarea - material de bandajat;
- Pentru imobilizare (calmarea părții vătămate);
- Pentru purtarea și transportul accidentaților.

Materialul de bandajat este împărțit în materiale de bandajat steril și material de bandajat nesteril. Un exemplu tipic de material de bandajat steril este tifonul, care poate fi găsit în dimensiuni de la 5x5cm (așa-numita compresă) până la 1m. Cel mai important lucru despre materialul steril este modul de manipulare, adică cum să nu se murdărească atunci când îl deschideți și îl utilizați. Materialul steril este folosit mai ales pentru a acoperi rănilor deschise pentru a preveni infecția. După ce am plasat tifonul pe rană, îl putem fixa cu un bandaj de calicot sau o maramă triunghiulară (care este un material nesteril).

Mijloacele pentru acordarea primului ajutor pot fi, de asemenea, împărțite în:

- Dedicat (pansament de calicot, tifon, maramă triunghiulară, leucoplastă, hanzaplast...)
- Improvizate (o maramă în loc de o maramă triunghiulară).

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

IV. Evaluarea stării persoanei accidentate

Evaluarea stării accidentatului și determinarea tipului de vătămare sunt o condiție prealabilă pentru acordarea măsurilor adecvate de prim ajutor. Atunci când facem această evaluare, trebuie să acordăm atenție la:

- Mecanismul de vătămare
- Impresia generală a persoanei accidentate - sexul și vârsta persoanei, poziția în care a fost găsită, dacă se poate stabili o comunicare cu persoana, dacă există urme vizibile de sângerare...
- Determinați plângerile și tipul de vătămare - prin examinare primară și secundară, căutăm simptome și semne

Un mecanism de rănire vă poate ajuta să preziceți ce leziuni pot fi așteptate în funcție de direcția, puterea și mecanismul forței. Este important să obțineți datele: Ce s-a întâmplat? Când s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat?

Când examinăm accidentatul, căutăm simptome (la ceea ce se plânge accidentatul, de exemplu durere, greață, amețeli) și semne (ceea ce putem observa noi înșine, ex. prezența sângerării, deformări, culoarea pielii). Distingem trei tipuri de examinări:

- Examinare primară - pentru a determina dacă viața persoanei este în pericol (dacă este conștientă, respiră și sângerează abundent)
- Examinare secundară – examinarea corpului din cap până în picioare cu o conversație cu accidentatul (dacă este posibil)
- Examinare de control - repetarea examinării din cap până în picioare după ce au fost aplicate măsuri de prim ajutor imediat.

V. Măsuri pentru susținerea vieții

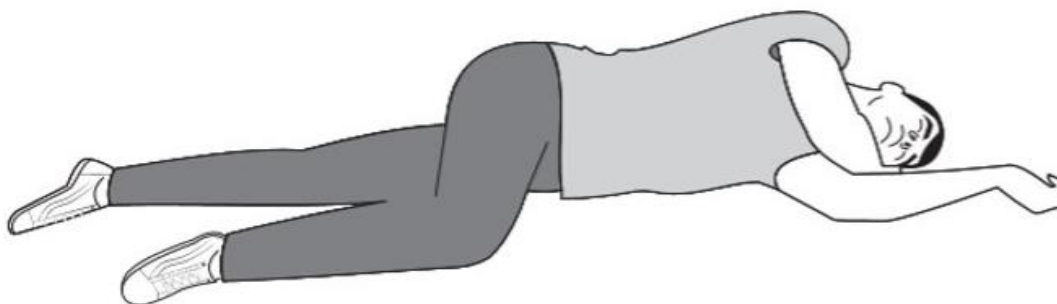
Înainte de a vorbi despre măsurile de bază de susținere a vieții, ar trebui să distingem între 3 niveluri diferite de conștiență la o persoană accidentată:

1. Conștient – ceea ce echivalăm cu a fi treaz
2. Tulburări de conștiință - persoana reacționează lent și inadecvat (salvatorul poate avea senzația că persoana „se uită prin el”)
3. Inconștient - persoana nu răspunde la vorbirea tare sau la o zguduitură pe umeri, procedăm imediat la verificarea permeabilității căilor respiratorii și la verificarea respirației.

Este important să facem o distincție între leșin, adică, pierderea pe termen scurt a conștienței și a inconștienței. Pierderea de scurtă durată (tranzitorie) a conștienței la persoanele aparent sănătoase, apare cel mai adesea brusc sau cu simptome de scurtă durată (sclipire în fața ochilor, greață, slăbiciune...), motivul este o reducere tranzitorie a aportului de sânge pe termen scurt la creierul (scăderea presiunii, înfometarea, starea lungă în picioare, schimbarea bruscă a poziției - ridicarea bruscă în picioare). Persoana revine foarte repede la o stare de conștient și își revine fără consecințe și revine la activitățile obișnuite. O stare de inconștiență poate fi foarte periculoasă pentru o persoană accidentată.

O persoană inconștientă poate fi expusă riscului de a îi fi afectată respirația. Dacă o persoană inconștientă stă întinsă pe spate, limba se poate lipi în gât. Când se întâmplă acest lucru, aerul nu poate trece prin căile respiratorii. Înclinând capul pe spate, eliberăm căile respiratorii ale persoanei accidentate.

Dacă după verificarea respirației constatăm că persoana are respirația conservată, o trecem în așa numită poziție laterală de comă (poziția laterală de recuperare).

Dacă în timpul verificării respirației constatăm că persoana nu respiră, trebuie să aplicăm măsuri de resuscitare (resuscitare cardiopulmonară – RCP). Cu KPR, viteza de inițiere este esențială, deoarece cu cât începem mai repede cu implementarea lui, cu atât sunt mai mari șansele să reușim. Există diferite modele de stop cardiac brusc, cum ar fi:

- **Boli de inimă** (cele mai frecvente – aproximativ 85% din cazuri)
- Obstrucția căilor respiratorii
- Înecare
- Sângerare abundentă
- Șoc anafilactic
- Șoc electric

Etapele procedurii de reanimare:

1. Acces securizat
2. Verificarea conștienței
3. Căutam ajutor din mediul inconjurator (căutam cea mai liniștită persoană dacă suntem singuri, care sa sune macar SMU)
4. Deschide căile respiratorii (înclinarea capului pe spate)

5. Apelați SMU la 194
6. 30 compresii toracice
7. 2 respirații (respirație artificială gură la gură)

Efectuăm alternativ 30 de compresii toracice, urmate de 2 respirații. Repetăm acest ciclu până când:

- persoana nu-și recapătă respirația,
- nimeni nu ne înlocuiește,
- până la sosirea SMU.

După 3 cicluri efectuate în raport de 30:2, trebuie să verificăm din nou respirația

VI. Leziuni cu care ne confruntăm mai des

A. Sângerare

Există mai multe moduri de a clasifica sângerarea:

- Împărțirea în funcție de locul sângerării
  - Sângerare internă (în cavitățile corpului)
  - Sângerare externă (din tăieturi)
- Împărțirea în funcție de tipul de vas de sânge lezat:
  - Sângerare arterială
  - Sângerare venoasă
  - Sângerare capilară

Măsuri de prim ajutor pentru oprirea sângerării (externe):

1. Plasarea unui tifon peste rană și aplicarea unei presiuni directe pe rană (dacă nu există corp străin în rană sau dacă nu există os ieșit din cauza unei fracturi deschise)
2. Plasarea accidentatului în poziția corespunzătoare – așezat (sângerare ușoară și leziuni la cap) sau culcat cu picioarele ridicate, i.e. poziția de autotransfuzie (sângerare abundentă, de exemplu arterială)
3. Bandajarea răni cu un bandaj calico (sângerare mai puternică) sau o maramă triunghiulară (sângerare mai slabă)
4. Prevenirea apariției șocului - menținerea unei poziții adecvate, încălzirea accidentatului...

Măsuri de prim ajutor pentru sângerare internă:

1. Ajută persoana să se întindă pe spate
2. Îndoii picioarele persoanei accidentate la 90 de grade și așezați un sprijin pentru picioarele acestuia, de exemplu un scaun
3. Eliberează-l de haine strâmte (curele, pantaloni...)
4. Încălziți persoana accidentată
5. Verificați respirația și pulsul persoanei accidentate la fiecare 2 până la 5 minute.

Măsuri de prim ajutor pentru sângerări nazale:

1. Așezați persoana accidentată în poziție șezând, sprijinindu-se pe genunchi
2. Instruiți accidentatul să apase partea de sus a nasului cu degetele mari pentru a opri sângerarea
3. Spuneți persoanei accidentate să respire pe gură
4. Dați persoanei accidentate tifon sau un șervețel curat pentru a se șterge
5. Presiunea trebuie menținută timp de 10 minute, după care trebuie verificat dacă sângerarea s-a oprit (după 30 de minute, dacă sângerarea nu se oprește, este necesar să mergeți la spital)

Rănilor sunt leziuni mecanice deschise în care pielea și alte țesuturi sunt deteriorate în profunzime sub ea. Le putem împarti în:

- Excoriații – doar stratul superficial al pielii este deteriorat
- Lacerări – cauzate de forța mecanică contondente (lovită cu un băț sau căzând pe o suprafață solidă)
- Tăieturi - cauzate de forța mecanică ascuțită (lame de cuțit, foarfece etc.)
- Mușcături – cauzate de mușcăturile de animale
- Puncturi – cauzate de acțiunea obiectelor ascuțite (punctură, șurubelniță) care pot rămâne în rană
- Amputații – secționarea părților corpului prin forță externă
- Răni cauzate de arme de foc - pot fi împușcate, împușcături și explozive.

Deoarece toate rănilor de mai sus sunt deschise, este necesar să le acoperiți cu material steril (tifon) pentru a preveni infecția. Note importante:

- Niciun tip de rană nu trebuie atins cu degetele,
- Nu puneți unguente sau pulberi pe rană,
- Nu trebuie să punem vată direct pe rană,
- În cazul rănilor perforate cu un corp străin, acesta nu trebuie scos sub nicio formă, deoarece pot apărea sângerări severe și leziuni tisulare ulterioare.
- Spre deosebire de toate celelalte răni, rănilor de mușcături sunt deja considerate infectate imediat după apariție și, prin urmare, trebuie spălate cu apă și săpun.
- Lacerările trebuie spălate numai cu apă,
- Rănilor capului par adesea mai grele decât ce sunt de obicei (sângerarea nu este atât de gravă pe cât ar putea părea).

Măsuri generale de prim ajutor pentru răni:

- Oprirea sângerării
- Plasarea accidentatului în poziția corespunzătoare
- Protejarea răni împotriva infecțiilor și uscării
- Suport mecanic al țesutului lezat (imobilizare)
- Îngrijirea accidentatului

Măsuri de prim ajutor pentru o rană la cap:

- Presiune directă asupra răni prin tifon steril
- Așezați-l într-o poziție semi-șezând sau șezând
- Bandaj compresiv (în caz de sângerare abundentă)
- Orice vătămare gravă a capului, mai ales dacă este însoțită de pierderea conștienței, necesită stabilizarea gâtului și a capului
- Asigurați transport la o unitate de sănătate.

B. Arsuri

Sunt cauzate de efectul cantităților excesive de căldură, substanțe chimice, electricitate sau diferite radiații. Deteriorând structura pielii, arsurile permit bacteriilor să intre în organism. Pierderea de lichid prin evaporare este crescută. Poate apărea șocul, care este o stare generală foarte gravă a organismului care se poate termina cu moartea.

Distingem 3 grade de arsuri:

- Arsuri de gradul I – pielea roșie, caldă și dureroasă la atingere
- Arsuri de gradul doi – apar vezicule pe piele (care nu trebuie străpunsă!)
- Arsuri de gradul III – țesut negru carbonizat (straturile sus vi ale pielii deteriorate) și absența durerii.

În special, este necesar să se acorde atenție arsurilor căilor respiratorii, care pot apărea de ex. La persoane accidentate care au fost scoase din incendiu. Apoi dăm persoanei să sugă gheață sau îi dăm cantități foarte mici de apă să-și clătară gura și să înghită încet, pentru a încerca să răcească arsurile.

Măsura de bază de prim ajutor pentru toate arsurile este răcirea (minim 10 minute pentru arsurile termice și 20 de minute pentru arsurile chimice). După răcire, arsurile pot fi bandajate ușor cu tifon și o maramă triunghiulară (trebuie să aveți grijă să nu exercitați o presiune puternică asupra plăgii, astfel încât materialul de pansament să nu se lipească de ea).

Note

- Este foarte important să nu răciți prea mult rana pentru a nu provoca un contraefect, adică degerături. Dacă folosim gheață (sau ceva înghețat), trebuie să o înfășurăm într-o cârpă (maramă triunghiulară) pentru a nu intra în contact direct cu pielea
- Dacă unele haine se lipesc de piele atunci când apare o arsură, nu trebuie să încercăm niciodată să o îndepărtăm deoarece putem crea răni și mai mari pe piele
- Blisterele nu trebuie niciodată perforate, deoarece acest lucru deschide calea pentru infecție și pierderi suplimentare de lichide
- Pe arsuri nu punem unguente sau pulberi
- Arsurile de pe față nu sunt niciodată bandate, ci doar răcite

C. Leziuni ale sistemului osos-articular

a) Fracturi

În funcție de starea pielii deasupra locului leziunii, distingem:

Leziuni închise

Leziuni deschise

Măsuri de prim ajutor pentru fracturi:

- Asigurați calmare;
- Puneți o compresă rece pe locul vătămării;
- Imobilizați membrul accidentat prin fixarea a două articulații adiacente;
- Asigurați transport la o unitate de sănătate.

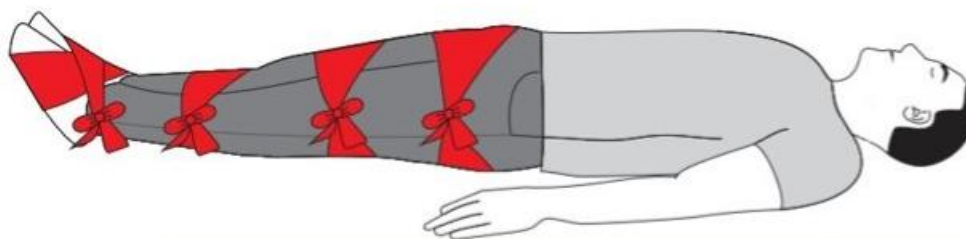
Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

Cea mai importantă măsură de prim ajutor pentru toate leziunile sistemului osos-articulare este imobilizarea. Imobilizarea înseamnă plasarea unei părți accidentate a corpului într-o poziție imobilă pentru a preveni rănirea și complicațiile ulterioare. La imobilizarea acestuia, este întotdeauna important să urmați regula celor doi - să fixați articulațiile adiacente, adică acele articulații deasupra și dedesubtul leziunii (de exemplu, în cazul unei leziuni la nivelul piciorului inferior, articulația genunchiului și gleznei trebuie să fie imobilizate).

Un exemplu de imobilizare a mâinii, așa-numita imobilizare la 90 de grade

Exemplu de imobilizare a piciorului, imobilizarea accidentatului cu piciorul sănătos

În cazul unei leziuni ale coloanei vertebrale, este important să se asigure odihna strictă a persoanei accidentate și să se apeleze la SMU. Persoana care acordă primul ajutor poate stabiliza capul și gâtul cu mâinile (dacă victima este conștientă) sau poate lua o prindere triplă care deschide căile respiratorii (dacă victima este inconștientă).

b) Entorse și luxații

După o leziune, articulația poate fi parțial (entorsă) sau complet (dislocată) deplasată din poziția sa normală. Aceste leziuni afectează cel mai adesea: articulația gleznei, articulația umărului și articulația mâinii.

Cel mai important lucru cu aceste leziuni este să nu încercați să puneți articulația la loc, pentru că astfel accidentarea se poate agrava. Măsuri de prim ajutor pentru leziuni articulare:

- Asigurați stare de repaus a persoanei accidentate (de preferință în poziție culcat),
- Puneți o compresă rece pe rănire și fixați-o,
- Articulație lezată ușor ridicată, așa-zisă ridicare pentru a preveni umflarea,
- Asigurați transport la o unitate de sănătate.

D. Stare

a) **Atacul de astm** - un atac brusc de sufocare care apare din cauza îngustării căilor respiratorii, poate dispărea spontan sau după consumarea medicamentelor. Pot exista diverse cauze ale acestei afecțiuni, precum: alergii, infecție, răceala, stres emoțional, efort fizic ...

Semne pentru a recunoaște această afecțiune:

- Atacul brusc de dificultăți de respirație cu respirație șuierătoare
- Tuse și expectorație
- Respirație și ritm cardiac rapid
- Frică, anxietate și transpirație

Măsuri de prim ajutor:

- Așezați persoana în poziție șezând, aplecată în față, sprijinită pe genunchi

- Eliberați-o de haine și pantofi strâmți, bijuterii, curele...
- Asigurați aer proaspăt și un mediu liniștit, dacă este posibil
- Dacă persoana accidentată are medicamente la ea, ajutați-o să-le ia
- Verificați respirația și pulsul (aplicați RCP dacă respirația se oprește)

b) Șocul anafilactic - cea mai severă formă de reacție alergică.

Semne pentru a recunoaște această afecțiune:

- Buimăceli, slăbiciune, amețeli
- Umflarea feței, limbii, buzelor și gâtului
- Dificultăți de respirație, răgușeală și dificultăți la înghițire
- Eruptie pe corp

Măsuri de prim ajutor pentru șoc anafilactic:

- Sunați imediat SMU
- Așezați persoana într-o poziție confortabilă și eliberați-l de pantofi strâmți, haine, curele, bijuterii...
- Dacă se plânge de amețeli și greață, puneți-o să se întindă și să-și ridice ușor picioarele
- Dacă au cu ei fiole de adrenalină, mai ales cei care știu că sunt foarte alergici la ceva, ajutați-o să ia medicamentul
- În cazul unei umflături severe, aplicați comprese reci sau lăsați persoana accidentată să sugă gheața
- Monitorizați respirația accidentatului (aplicați RCP dacă respirația se oprește)

c) Atac cardiac și atac cardiac - infarct

Un atac cardiac este o apariție bruscă a durerii mai slabe sau mai puternice în spatele toracelui, pe care oamenii o simt adesea ca presiune/strângere în piept. Acest lucru este cauzat cel mai adesea de un efort fizic, tulburări, frig etc. Un atac cardiac durează până la 20 de minute (dacă durează mai mult, este un infarct). Alte semne pe lângă durerea din spatele toracelui sunt:

- Durerea se extinde de obicei în partea stângă,
- Se oprește după oprirea efortului fizic sau după consumul de medicamente,
- Persoana simte frică de moarte,
- Respirația poate fi dificilă și poate apărea o senzație de slăbiciune fizică.

Măsurile de prim ajutor pentru un atac cardiac sunt:

- Așezați accidentatul în starea de odihnă, în **poziție semișezând, cu picioarele îndoite la genunchi**,
- Dacă persoana are **medicamente** cu ea, ajutați-o să-le ia,
- Dacă durerea nu scade sau nu dispare, sunați la **SMU**
- Verificați respirația și pulsul persoanei accidentate (aplicați **RCP** dacă respirația și bătăile inimii se opresc)

Lovitură cardiacă sau un infarct apare ca urmare a unei întreruperi complete bruște a fluxului sânguin într-o parte a mușchiului inimii. Acest lucru se întâmplă cel mai adesea din cauza blocării vaselor de sânge sau a unui cheag de sânge. Cel mai mare pericol care amenință este apariția unui stop cardiac brusc.

Semne pentru a recunoaște un atac de cord:

- Durere severă în zona pieptului care se extinde la brațul stâng, gât și maxilar,
- Dificultăți de respirație,
- Slăbiciune bruscă, leșin și amețeli,
- Transpirație,
- Frica de moarte,
- Buze albastre...

Măsuri de prim ajutor:

- Plasați victima în **aceeași poziție șezând ca în cazul unui atac cardiac**,
- Apelați SMU,
- Asigurați stare de repaus strict persoanei accidentate și **încercați să-o calmați**,
- Dați-i **medicamente** dacă are,
- Verificați în mod constant respirația și pulsul (aplicați **RCP** dacă apare stop cardiac brusc).

d) Hipoglicemie și hiperglicemie

Hipoglicemia este un nivel scăzut al zahărului din sânge, în timp ce hiperglicemia este un nivel crescut al glicemiei din sânge. Semnele pentru a recunoaște aceste condiții sunt:

HIPOGLICEMIE	HIPERGLICEMIE
Slăbăciuni, amețeli	Vomit
Simte foame	Simte sete
Transpirație intensă	Pielea de culoare roză, uscată
Schimbare de comportament, agresivitate	Dificultate la respirație

Măsurile de prim ajutor pentru ambele afecțiuni sunt aceleași (mai ales atunci când nu sunteți siguri ce afecțiune este implicată), și anume să oferiți persoanei ceva dulce și apă și să solicitați ajutor medical.

e) **Insolație și șoc termic**

Insolația este o afecțiune care apare ca urmare a expunerii excesive la soare. Se caracterizează prin piele roșie transpirată, greață, amețeli etc. Șocul termic apare ca urmare a șederii prelungite într-un mediu supraîncălzit (cort sau o încăpere închisă). Se caracterizează prin înroșirea pielii, creșterea temperaturii corpului, lipsa transpirației și pot apărea dezorientare sau tulburări de conștiență.

Măsurile de prim ajutor sunt:

- **Scoateți persoana de la soare la umbră** sau scoateți-o dintr-o cameră caldă și eliberați-o de haine și pantofi strâmți,
- Așezați **persoana într-o poziție adecvată** (șezând sau întinsă - dacă se plânge de amețeli),
- Dacă persoana se plânge de greață, **dați-i o pungă în care poate vomita**,
- Răciți **treptat persoana**, de exemplu cu o maramă triunghiulară umedă,
- Dacă persoana nu se plânge de greață, **ii puteți da puțină apă** (înghițituri mici pentru a evita vomitare),
- În cazul unei lovituri termice și a unei forme mai severe de insolație, **transportați persoana accidentată la o unitate medicală**.

INTRODUCERE

Mulți cercetători susțin că dovezi de încredere ale controlului pe scară largă a focului datează de acum aproximativ 400.000 de ani la reprezentanții asiatici ai speciei Homo Erectus. 1 Descoperirea focului, i.e. controlul și gestionarea acelei resurse a reprezentat un punct de cotitură în evoluția socioculturală și generală a oamenilor primitivi, deoarece focul a permis gătitul și coacerea alimentelor, încălzirea, extinderea activității umane în întuneric și în orele reci din noapte, precum și protecția împotriva insectelor și prădătorilor. Mai târziu, omul folosește energia obținută din ardere pentru a provoca procese și a transforma diferite tipuri de energie și a le folosi în industrie și în viața de zi cu zi.

Astfel, omul, folosind focul, și-a permis să atace mediul în care trăiește și, pe de altă parte, s-a expus pericolului, deoarece folosirea flăcării aduce și un fenomen neplăcut și periculos, care este fenomenul arderii necontrolate, care se numește foc. Incendiile au fost întotdeauna unul dintre pericolele care amenință oamenii, mediul și bunurile materiale. Importanța protecției împotriva incendiilor și a salvării provine din faptul că incendiile au cauzat daune materiale și au luat vieți omenești timp de secole. Cea mai eficientă modalitate de reducere a consecințelor unui incendiu, în cazul în care acestea nu pot fi evitate în totalitate, este luarea unor măsuri preventive, după care se iau măsuri și în domeniul organizării apărării împotriva incendiilor în obiectivul unei întreprinderi, pentru a realiza cu succes evacuarea persoanelor, valorilor materiale și sesizarea rapidă, localizarea și stingerea incendiilor. În prima parte a lucrării se pune accent pe definirea termenului de incendiu și risc de incendiu, a doua parte este dedicată organizării apărării împotriva incendiilor, iar partea a treia măsurilor de apărare împotriva incendiilor.

TERMENUL DE INCEDIU

Incendiile sunt un fenomen extrem de des întâlnit, datorita folosirii și exploatarei pe scară largă a focului, pericolul de incendiu există în ciuda măsurilor de precauție. Pagubele materiale cauzate de incendii ating un nivel îngrijorător și sunt în creștere în ultimii ani. Incendiile nu pot fi eliminate complet, iar cea mai eficientă modalitate de a proteja bunurile și de a reduce daunele materiale este luarea măsurilor de protecție adecvate. Nu orice ardere este un incendiu, dar chiar și cea mai mică ardere care provoacă daune materiale și prezintă orice pericol poate fi caracterizată drept incendiu. Este caracteristic incendiului că provoacă pagube materiale și pune în pericol viața oamenilor, a florei și faunei sau a bunurilor materiale. Majoritatea autorilor definesc incendiile ca fiind arderea necontrolată a materiei, care nu este cauzată de acțiunea umană sau din cauza eșecului uman în implementarea măsurilor de protecție împotriva incendiilor. Incendierea este definită ca provocarea intenționată sau neglijentă a unui incendiu. Un incendiu este un proces de ardere necontrolat care are loc într-un anumit spațiu și timp.

Condiții necesare pentru apariția incendiului:

- existența combustibilului
- accesul continuu al oxigenului în zona de incendiu
- energia necesară pentru crearea focului și eliberarea energiei termice

Condiții de ardere și arderea

Arderea este un proces fizico-chimic complex bazat pe o reacție de oxidare cu degajarea unei cantități considerabile de căldură și apariția luminii. Cu alte cuvinte, arderea este combinația de material care arde cu oxigen. Reacția poate fi afișată după cum urmează:

Reacția este exotermă. Cantitatea de căldură eliberată este specifică fiecărei substanțe și variază foarte mult. Arderea este la baza oricărui incendiu sau explozie și este cel mai adesea definită ca legarea foarte rapidă a oxigenului de materia combustibilă. În cazul unui număr mare de incendii și explozii, reacțiile de ardere de bază sunt reacții ale combinației de material combustibil cu un oxidant (cel mai adesea oxigen din aer), iar în cazul în care materialele care conțin oxigen în compoziția lor (explozivi, materiale pirotehnice etc.) ard, arderea are loc cu ajutorul oxigenului care este conținut în acele materiale. 2 fig.1 procesul de ardere Cel mai mare număr de incendii au loc prin reacții de oxidare, iar condițiile de bază pentru a se produce arderea sunt prezența combustibilului, a unui oxidant și a unei surse de aprindere adecvate.

Prezența materiei combustibile

Pentru ca arderea sau incendiul să apară, una dintre condițiile necesare este prezența unei substanțe care poate arde. În ceea ce privește arderea, substanțele pot fi împărțite în trei grupe: a) Substanțe neinflamabile - nu pot fi aprinse în condiții normale b) Substanțe inflamabile - pot fi aprinse în condiții normale și apoi pot arde independent până când sunt complet arse c) Substanțe greu inflamabile - substanțe care se aprind și mocnesc în prezența unei flăcări, dar nu mai ard după ce flacăra este îndepărtată. Totuși, împărțirea anterioară este doar condiționată, deoarece există substanțe care ard în anumite condiții chiar dacă sunt clasificate ca greu inflamabile (de exemplu, aluminiul dintr-o bucată sau bucăți mai mici este incombustibil, dar sub formă de pulbere se poate aprinde și arde, chiar exploziv).

Conținutul de apă sau alte impurități afectează în mod semnificativ inflamabilitatea (de exemplu alcoolul etilic este un lichid inflamabil, dar atunci când este amestecat cu apă astfel încât concentrația să scadă sub 40% în amestecul cu apă, atunci acest amestec este neinflamabil). În cazul substanțelor combustibile, există o distincție între substanțele ușor inflamabile și substanțele greu inflamabile. Este caracteristic substanțelor greu inflamabile că ard atunci când sunt expuse la o flacără, iar când flacăra este îndepărtată, arderea se oprește. Acest grup include în principal fibre naturale (lână, păr, etc.), precum și unele materiale sintetice polimerice.

Prezența unei surse de aprindere adecvate

Cantitatea minimă de energie care trebuie aplicată unui material combustibil pentru a-l aprinde se numește energie de aprindere. - Tipuri de surse de aprindere: a) flăcări deschise de chibrituri, țigări, vatră, diverse tipuri de lumânări, lucrări de sudură și tăiere a metalelor, suprafețe încălzite (fier de călcat, aragaz) b) reacții chimice (obținerea acetilenei din CaC₂, stingerea varului, depozite, mijloace de transport) c) arderea materialului combustibil, în timpul căreia se degajă căldură (combustia explozivilor și pirotehnicii, arderea explozivă a amestecurilor de gaze inflamabile, vapori de lichide inflamabile și praf d) procese de autoîncălzire și autoaprindere e) energia electrică - dispozitive și linii electrice (supraîncălzire, încărcare). Practic, principiul apărării preventive împotriva incendiilor se bazează pe excluderea uneia dintre aceste condiții, în principal a surselor de aprindere, și în acest fel, în majoritatea cazurilor, este îndeplinită condiția de bază a protecției preventive împotriva incendiilor și exploziilor.

În viața de zi cu zi, omul este întotdeauna înconjurat de prezența a două dintre cele trei condiții pentru apariția focului. Acestea sunt aer și materie combustibilă și prezența lor nu poate fi eliminată. Cu toate acestea, prezența acestor două condiții nu duce neapărat la un incendiu. De asemenea, este necesar să existe o cantitate suficientă de energie care să poată rupe legăturile chimice. Ultima componentă a triunghiului de foc este sursa acelei energii, adică scânteia care va iniția amestecul de combustibil materie-aer. Atunci când se formează un triunghi, există o mare probabilitate ca un incendiu să fie. Toate acestea indică faptul că principiul de bază al protecției preventive împotriva incendiilor trebuie să se bazeze pe excluderea prezenței surselor de aprindere. Este foarte important să recunoaștem posibilele surse de aprindere. Cel mai adesea, incendiile sunt cauzate de oameni care nu știu ce pericol poate fi sau sunt neglijenți atunci când manipulează materiale inflamabile în apropierea unor posibile surse de aprindere.

Clasificarea incendiilor

Tacticile de stingere a incendiilor recunosc mai multe clasificări ale incendiilor, și anume:

- 1) clasificare în funcție de locul de desfășurare a incendiului
- 2) clasificarea incendiilor în funcție de amploare și mărime
- 3) clasificarea incendiilor după stadiul de dezvoltare
- 4) clasificarea incendiilor după tipul de combustibil

Clasificare în funcție de locul de desfășurare a incendiului

Clasificarea incendiului în funcție de locul de origine și răspândire, precum și în funcție de condițiile de schimb de gaze și căldură cu mediul, se poate efectua pe:

- a) Incendii exterioare - incendii în spațiu deschis, dar și incendii în spațiu închis unde structura s-a prăbușit, deci incendiul are loc și în interiorul ruinelor deschise. Aceste incendii includ: incendii de pădure, incendii de câmp, incendii de materiale lichide inflamabile, incendii de materiale solide în spațiu deschis, incendii în instalații în spațiu deschis, incendii care se răspândesc prin elemente structurale exterioare etc.
- b) Incendii interioare sau incendii într-un spațiu închis - au loc în interiorul unui spațiu închis mărginit. În funcție de înălțimea și scopul clădirii, incendiile interioare pot fi împărțite în trei grupe:
  - I. Incendii la clădirile de până la 6m înălțime unde deschiderile ferestrelor sunt situate la același nivel, unde schimbul de gaze se efectuează în limitele înălțimii respectivelor deschideri. Acestea includ incendiile în clădiri rezidențiale până la o înălțime de 6m, școli, spitale, clădiri administrative etc.
  - II. Incendii în clădiri de peste 6m înălțime, unde deschiderile sunt la diferite niveluri. În astfel de încăperi, există o scădere a presiunii la viteze mari de mișcare, ceea ce determină viteze mari de mișcare a gazelor.
  - III. Incendii care au loc cu deschideri complet închise, sau unde nu există deloc deschideri, cu excepția intrării, și unde este eliminată posibilitatea intrării de aer proaspăt.

Clasificarea incendiilor în funcție de amploare și mărime

Tacticile de stingere a incendiilor includ apariția incendiilor în funcție de amploarea și dimensiune:

- a) Incendii mici - unde în incendiu este implicată o cantitate mică de material combustibil, cum este cazul incendiilor de obiecte individuale, cantități mici și suprafețe mici de combustibil. Aceste incendii pot fi stinse rapid și eficient cu implicarea personală cu diverse unelte la îndemână (găleată cu apă, nisip, pături umede, unelte de mână etc.)
- b) Incendii medii - unde una sau mai multe încăperi ale unui obiect sunt afectate de incendiu. Pentru a stinge aceste incendii, este necesar să se angajeze departamentul de pompieri sau unitățile de brigăzi de pompieri cu echipamentele și mijloacele asociate.
- c) Incendii mari - un incendiu mare este considerat a fi un incendiu care se răspândește pe întregul etaj, pe o parte a subsolului sau în structura acoperișului sau care a cuprins întreaga clădire. O caracteristică a unui incendiu de această dimensiune este posibilitatea de răspândire rapidă a focului către clădirile învecinate sau suprafețele combustibile cu o mare dezvoltare a căldurii și a produselor de ardere. În cazul acestor incendii, o atenție deosebită trebuie acordată posibilității și implementării evacuării rapide necesare a persoanelor vulnerabile, precum și protecției preventive a clădirilor învecinate sau a suprafețelor încă neafectate de incendiu.

- d) Incendii catastrofale - sunt incendii care au cuprins blocuri întregi (incendiu de bloc) de locuințe și clădiri, părți de așezări sau sisteme mari de depozitare cu combustibili ușor inflamabili. Pentru a localiza un incendiu de această dimensiune, pe lângă toate brigăzile de pompieri disponibile cu echipamentele corespunzătoare, este necesară angajarea tuturor resurselor umane și tehnice disponibile.

Clasificarea incendiului în funcție de stadiul de dezvoltare

În funcție de intensitatea dezvoltării, degajarea de energie termică, produșii de ardere și viteza de răspândire, durata fiecărui incendiu poate fi clasificată în:

- a) Etapă inițială - reprezintă un incendiu în stadiul inițial al răspândirii acestuia, care se caracterizează prin stingerea incendiului; poate fi stins rapid și eficient folosind cantități minime de soluții de stingere, adesea o găleată cu apă.
- b) Faza de declanșare - se caracterizează prin faptul că o zonă mare de material combustibil a fost afectată de incendiu cu o intensitate pronunțată și o eliberare mare de energie termică. Este dificil de localizat un incendiu în faza de declanșare, iar stingerea lui necesită angajarea unor forțe și resurse mari pe o perioadă lungă de timp.
- c) Faza unui incendiu viu cu toate particularitățile sale - reprezintă desfășurarea unui incendiu din faza de declanșare până la faza finală. Este ultima etapă a dezvoltării incendiului, care este determinată de intensitatea scăzută a arderii, radiația termică redusă și eliberarea semnificativ mai mică de produse inflamabile. În această etapă, masa principală de material combustibil a ars, procesul de incendiu se apropie de sfârșit, cu condiția să nu existe posibilitatea apariției unor noi puncte fierbinți de incendiu în apropiere.

Clasificarea incendiilor în funcție de tipul de combustibil

În funcție de tipul de combustibil și de posibilitatea utilizării unei materii de stingere adecvată, incendiile sunt împărțite în patru clase:

- a) Clasa A - incendii de materiale solide combustibile în care apar jar (focuri de lemn, hârtie, cărbune, textile etc.)
- b) Clasa B - incendii de lichide inflamabile în care nu apar jar (focuri de alcool, rășini, ceară, derivate de petrol etc.)
- c) Clasa C - incendii cu gaze inflamabile (hidrogen, acetilenă, butan, metan, propan)
- d) Clasa D - incendii de metale ușoare (magneziu, aluminiu, aliajele acestora, titan, electron, cu excepția sodiului și potasiului)
- e) Clasa F - incendii de tip F(K) grăsimi și uleiuri vegetale.

În cele mai multe cazuri, este esențial să știi ce tip de stingător de incendiu să folosești. Din fericire, utilizarea stingătorului este destul de simplă.

TITLU

Utilizarea echipamentului individual de protecție – dezinfectarea și decontaminarea apei

Stimată audiență, bună ziua, mă numesc Aleksandar Cvetković și la prezentarea de astăzi vom vorbi pe tema Utilizarea echipamentului individual de protecție - dezinfectia și decontaminarea apei.

Despre apa

Văzut de departe, Pământul este un corp mare de apă, pe care plutesc continentele. Apa acoperă 71% din suprafața Pământului...

Pe pământ, 96,5% din apa planetei reprezintă mări și oceane, iar restul este apă dulce, și anume 1,7% apă subterană și 1,7% apă în ghețari și calote glaciare, precum și 0,01% în alte corpuri de apă.

Important

Thales credea că elementul de bază din care este făcut totul este APA. Apa este fundamentul vieții și ingredientul de bază al fiecărei ființe vii.

De ce este acest lucru important?

Apa fie inițiază dezvoltarea, fie limitează dezvoltarea fiecărei comunități - de la natură la civilizație!

În această prezentare am subliniat apa ca o nevoie vitală a oamenilor, adică apă potabilă sănătoasă pentru populație. Apa ca resursă este folosită și în agricultură, atât pentru hrănirea animalelor, cât și pentru irigații, dar și în economie ca apă tehnică. Apa din gospodărie are funcția și rolul apei tehnice și este folosită și pentru menținerea igienei personale și publice.

Cu toate acestea, din cauza timpului limitat, și mai ales a rolului cel mai important în viața fiecăruia dintre noi, vom considera apa în această prezentare drept sursă a vieții, apa de băut.

Apa-clima-Catastrofa

Asistăm la schimbări din ce în ce mai mari ale factorilor climatici, cum ar fi temperatura, cantitatea de precipitații... De ce menționez toate acestea?

Apa are cu siguranță o mare influență asupra climei și condițiilor meteo, și invers, dar, de asemenea, că apa suferă cel mai mult din cauza perturbării condițiilor climatice. Aceste stresuri sunt premise pentru apariția unor evenimente pe care le numim catastrofe

Fluctuațiile și extremele de temperatură, precum și cantitățile mari de precipitații într-un timp scurt într-o anumită zonă pot duce la fenomene precum inundații, secete, alunecări de teren, eroziune. Acestea sunt dezastre care sunt strâns legate de climă dar și de starea resurselor de apă prin mecanismul Varșovia sau metodologia VM. Nu numai că există perturbări în cantitățile și rezervele de apă potabilă sănătoasă, dar nu este un caz rar să apară perturbări în calitatea apei potabile în timpul sau după aceste evenimente extreme.

Deși previziunile făcute de Acordul de la Paris din 2015 au fost optimiste, când vine vorba de încălzirea globală, putem spune că Republica Serbia va experimenta cu siguranță scenariul prezis pentru 2100 cu 60 de ani mai devreme, adică până în 2040. În traducere, aceasta înseamnă că temperatura medie va crește cu 1,7°C în aceste zone, de la încheierea Acordului de la Paris.

În ceea ce privește precipitațiile, acestea vor fi din ce în ce mai extreme și locale, adică într-un timp foarte scurt (câteva ore) va cădea o cantitate mare de ploaie (peste 100 litri/m²). De asemenea, nu vor fi precipitații pentru o perioadă lungă de timp în timpul anului, ceea ce poate duce la secete, în timpul verilor lungi și fierbinți și adesea toamna.

Astfel de scenarii ni s-au întâmplat deja în 2014, 2016, 2019, 2020, iar inundațiile care au avut loc în lunile de iarnă, cu câțiva ani în urmă în 2021-2023, indică cu siguranță că schimbările climatice au avut loc deja în mare măsură. . .

Rezerva de apa

După cum am menționat deja, alimentarea cu apă poate fi împărțită condiționat în publică sau municipală și locală, adică din surse alternative de alimentare cu apă. Nu trebuie să spunem prea multe despre cele publice, sunt sistemele de alimentare cu apă ale municipiului unde apa este epurată prin procese chimice și distribuită clienților finali prin sistemul public, unde totul este formulat cu reguli și proceduri și totul este în conformitate cu legea. Acestea sunt instalații sau fabrici pentru producerea apei.

Avem și surse alternative de alimentare cu apă, pe care ne vom concentra în această prezentare.

Pentru a elimina dubiile cu privire la terminologie: în această prezentare, sursele alternative de alimentare cu apă sunt ceea ce legea noastră ar recunoaște ca fiind locale, adică sisteme locale de alimentare cu apă, cu adăugarea de surse individuale de apă potabilă, cum ar fi izvoare, captare, fântâni pentru gospodări individuale. În această prezentare, am analizat sursele alternative de alimentare cu apă din două aspecte.

Primul aspect îl reprezintă organizarea și funcționarea, de regulă, a apeductelor locale mai mici, în zonele în care instalațiile publice de apă nu sunt în funcțiune (nu sunt disponibile, nu au „aruncat” cu infrastructura lor). Acest tip de organizare, exploatare și distribuție a apei în țara noastră, din păcate, adesea în practică funcționează în afara cadrului normativ existent (în afara legii). În practică, deseori numim aceste conducte de apă conducte de apă din sat, ceea ce indică zona în care au fost stabilite. Din aceasta, se poate deduce cu ușurință o relație cauză-efect cu tabloul demografic și potențialul satelor din Republica Serbia. Această

situație dictează, adică condiționează exploatarea acestor conducte de apă, precum și întreținerea și îngrijirea acestora.

Un alt aspect, din care am privit sistemele alternative de alimentare cu apă, este posibilitatea și necesitatea în caz de accidente și imposibilitatea utilizării alimentării publice cu apă, a punerii alternative, adică a sistemelor locale de alimentare cu apă în funcția de alimentare cu apă a populației

Evaluarea riscului de dezastre - managementul riscului

După cum sa menționat anterior, diverse dezastre pot duce la întreruperi de alimentare cu apă. Am menționat anterior dezastrele legate de climă, adică schimbările climatice, inundațiile, alunecările de teren, secetele, eroziunea, dar și dezastrele precum cutremure, accidente tehnico-tehnologice și accidente, pot duce la crize cauzate de lipsa apei potabile. Toate aceste dezastre și impactul lor au fost observate prin documente precum Evaluarea Riscului de Catastrofe, iar conductele de apă fac parte din infrastructura critică. Ce înseamnă acest lucru în practică: Toate entitățile sunt obligate să efectueze analize, evaluări ale impactului dezastrelor asupra sistemelor de alimentare cu apă existente.

Risc

În plus, lipsa apei potabile este văzută ca un risc deosebit, ceea ce indică necesitatea unei planificări strategice a sectorului de alimentare cu apă.

Înainte de dezastru - norme

Aceasta ne aduce la setul de legi și reglementări care determină atât instalațiile, cât și funcțiile sistemelor de alimentare cu apă.

A fost adoptat un set special de reglementări în sectorul sănătății și gospodăririi apei. Aceste reglementări stabilesc obligațiile și responsabilitățile în aprovizionarea cu apă, precum și condițiile pentru furnizarea în siguranță a populației cu apă potabilă sănătoasă.

Sunt prezentate un set de reglementări în domeniul situațiilor de urgență: Legea privind reducerea riscului de dezastre și managementul situațiilor de urgență, Legea infrastructurii critice, Metodologia privind evaluarea riscului de dezastre și planurile de protecție și salvare etc.

În contextul autogovernării locale, de unde provin și eu, competențele și obligațiile se reflectă în partea de luare a deciziilor și a planurilor de acțiune locale, precum și în diverse programe care definesc măsuri și dinamica în organizarea sistemului de alimentare cu apă pe teritoriul autogovernării locale, precum și în cadru situațiilor de urgență, adică reducerea riscului de dezastru, unitățile locale de autogovernare sunt obligate să întocmească planuri locale de reducere a riscului de dezastre, planuri de protecție și salvare.

Înainte de dezastru- Instituții

În partea anterioară a prezentării, ați avut ocazia să vă familiarizați mai bine cu cadrul normativ de funcționare a alimentării cu apă. Un alt cadru important, așa spune pe baza experienței acumulate, este reprezentat de instituții, organizații și persoane, adică cadrul instituțional.

În special pentru siguranța și funcționarea surselor alternative de alimentare cu apă, este foarte important un sistem construit format din diverși actori până la nivelul utilizatorului. Toată lumea din lanțul sistemului construit are un loc și un rol special. În cazul în care un loc, o verigă din lanț nu funcționează, sistemul se rupe, ceea ce duce în cele din urmă la nefuncționarea alimentării cu apă în cauză.

Așa cum am subliniat încă de la începutul prezentării privind sursele alternative, locale de alimentare cu apă, voi acorda și aici prioritate, i.e. acordă importanță funcționării protecției civile (denumită în continuare PC) și populației.

În timpul dezastrului

Pe lângă măsuri și dotări, protecția civilă este formată, la nivel local, din comisari și subcomisari ai PC, precum și unități cu destinație generală și unități specializate ale PC pentru custodie. Deși au rolul lor încă dinainte de producerea dezastrului, atunci când vorbim de mediul rural, importanța lor în timpul unui dezastru nu este de neglijat, sau cel puțin ar trebui să fie?

Selectarea persoanelor care vor face parte din sistemul PC la nivel local, precum și educația acestora în vederea dobândirii cunoștințelor și aptitudinilor generale și speciale, trebuie făcută cu o atenție deosebită. Persoanele care fac parte din rețeaua de comisari PC trebuie să fie persoane de notorietate în comunitățile lor de origine, cu abilități deosebite în conducere și comunicare, în special atunci când apar dezaastre.

În timpul dezastrului

În timpul dezastrului, comisari PC vor exprima nevoia de sprijin pentru a proteja sau restabili liniile alternative de alimentare cu apă. În practică, aceasta înseamnă că aceste persoane vor comunica cu populația expusă riscului și cu autoritatea competentă pentru Situații de Urgență și cu alte subiecte ale Sistemului de Reducere al Riscului de Dezaastre și Protecție și Salvar. Rolul și abilitatea și priceperea lor în comunicare vor fi semnificative și pentru conducerea unităților de uz general ale PC acolo unde acestea există. În cazul unor unități locale de autoguvernare, și în conformitate cu normele, Societățile de Pompieri Voluntari pot juca rolul de unități cu destinație generală a PC.

De regulă, și conform măsurilor PC, protecția civilă la nivel local ar îndeplini sarcini mai simple precum acțiuni de curățare și dezinfecție în masă sau pe scară largă, distribuirea apei potabile în ambalaje prescrise (sticle, găleți, canistre etc.).

Distribuția apei potabile prin cisterne de apă ar urma, în practică, să fie efectuată în continuare de companiile publice locale responsabile cu alimentarea cu apă și alte instituții care dețin aceste resurse.

După dezastru

Când în timpul unui dezastru are loc o întrerupere a alimentării cu apă, adică a cantității și calității apei potabile, acțiunile care preced reabilitarea fântânilor sau izvoarelor sunt următoarele:

1. Selecția fântânilor- Este necesar să se înceapă cu selecția fântânilor, adică a celei sau a celor care se folosesc cel mai mult, care sunt cele mai accesibile și care sunt cel mai ușor de a se pune în funcție. După selectarea unei fântâni, este necesar să se evalueze tipul și amploarea daunei, precum și să se conducă o conversație cu comunitatea despre fântâna în cauză și să se evalueze resursele.
2. Reabilitarea și curățarea fântânilor - în primul rând este necesar să se definească potențialii poluanți ai fântânei, dacă aceștia există (ape fecale, deșeuri de gunoi de grajd, deșeuri comunale și alte deșeuri...) și să se protejeze instalația de apă, apoi să se înceapă curățarea fântânii fără probleme (pomparea apei, curățarea nămolului și sedimentelor, curățarea pereților fântânii, repararea capacului și crearea drenajului în jurul fântânii.
3. Dezinfectarea fântânilor - Înainte de a începe să folosim apă, este necesar să dezinfectăm fântâna. Cel mai simplu mod de dezinfectare este cu clor. Acțiunile precedente sunt turnarea unei anumite cantități de clor, adică hipoclorit de calciu sau hipoclorit de sodiu. Timpul recomandat necesar pentru ca dezinfectantul să funcționeze în mediu, adică apa, este de 30 de minute. După aceea, este necesar să pompați apa. După măsurarea concentrației dezinfectantului, dacă valorile limită sunt depășite (peste permise), procesul trebuie repetat încă o dată, după care este posibilă utilizarea apei.

Dezinfectarea apei este îndepărtarea, dezactivarea sau uciderea microorganismelor patogene, cum ar fi virusii, ciupercile și paraziții. Microorganismele sunt distruse sau dezactivate atunci când le oprim creșterea și reproducerea prin metode diferite sau prin mijloace diferite. Când vorbim despre dezinfecția apei, cu toții ne asociem cu CLOR. Clorul este unul dintre cei mai folosiți dezinfectanți. Este foarte aplicabil și eficient pentru dezactivarea organismelor patogene. Clorul poate fi utilizat, măsurat și controlat cu ușurință.

Pe langa măsurile menționate de dezinfecție a fântânei, trebuie să precizăm măsurile de dezinfecție ale sursei, adică surse alternative, captari. Principiul este similar cu cel al fântânilor, adică reabilitarea sau curățarea sursei (protecția împotriva potențialilor poluanți), dezinfecția, adică tratarea sursei cu clor sau alt dezinfectant, perioada de acțiune și apoi utilizarea neîntreruptă. Pe lângă măsura menționată, dezinfectarea apei din fântâni sau izvoare se mai poate realiza și cu următoarele măsuri: apa clocotită, folosind tablete de clor și dezinfecția solară.

Ferberea apei

Cea mai veche și mai des folosită metodă de dezinfecție a apei. Recomandarea cu privire la timpul de fierbere este diferită, dar în esență cel mai important lucru este că, atingând o temperatură de 100°C, organismele patogene sunt ucise sau inactive. Păstrați apa fiartă în recipientul în care a fiert și consumați-o în 24 de ore.

Utilizarea tabletelor de clor:

Una dintre metode este utilizarea tabletelor de clor care sunt deja pregătite pentru utilizare, mai precis produse pentru o anumită cantitate de apă (2l sau 5l – în funcție de producător) și ambalate astfel. Le putem folosi conform instrucțiunilor:

Metoda 1.- 1 tableta în balon, se închide, se lasă 30 min și se poate folosi. Se practică pentru apa ușor tulbură și apa pentru surse alternative după dezastre.

Metoda 2.- pentru apa puternic poluată cu adaosuri de sedimente, este necesar să se filtreze mai întâi apa (se strecoară prin ștofă), apoi se adaugă 2 tablete (balon) în apa filtrată, se închide, se lasă să stea 30 de minute, și după această perioadă apa poate fi folosită.

Dezinfecție solară:

Dezinfecția solară a fost dezvoltată în anii 80 ai secolului trecut, iar cercetările au continuat în 1991 de către Institutul Federal Elvețian. S-a realizat în sticle de plastic de 0,3-2,0 litri. Sticlele de apă au stat 6 ore la soare sau 2 zile dacă era înnorat. Efectele combinate ale razelor UV, inactivarea termică și fotooxidarea distrug și inactivează organismele patogene.

Toate măsurile și activitățile care necesită o atenție și abilități speciale, cum ar fi dezinfecția și altele asemenea, sunt efectuate strict sub supravegherea și controlul instituțiilor profesionale precum Institutul de Sănătate Publică.

Echipament de protecție

Când vorbim despre decontaminarea apei, vorbim despre contaminarea cu substanțe radioactive. Atunci nici una dintre metodele oferite nu ne va ajuta. Atunci intră în vigoare unitățile specializate ale ABHO (Apărarea Atomică-Biologică-Chimică – Protecția CBRN), adică unitățile armatei și instituțiile profesionale. Pentru decontaminare, putem enumera doar echipamentele folosite în acele circumstanțe, care sunt prezentate și în imaginile de pe acest slide. Mănuși de protecție, mască de protecție, costum de protecție (care se recomandă a fi folosit în măsurile menționate anterior în care se folosesc dezinfectanți, precum și mănuși de protecție).

Unelte și echipamente

Nu voi enumera mijloacele și instrumentele care sunt pe diapozitiv, probabil le recunoașteți. Voi comenta doar vaca. Ea ar trebui să ne reamintească că atunci când folosim dezinfectanți, de exemplu clorul, trebuie să luăm în considerare în ce măsură și în ce cantitate îi folosim. Fiind neglijenți, putem face mai mult rău decât bine. Contaminați o suprafață mai mare de pământ prin apă.

Știm deja totul

Puteți vedea tot ce a fost prezentat până acum în imagini...

Nu fi surprins, a fost filmat în 1950.

Nimic nu s-a schimbat decât că astăzi mecanizația este folosită în lucrările de terasament.

-Concluzie-

În cele din urmă, ți se va părea că se abate de la subiect, dar cu siguranță este legat și o parte inseparabilă din acesta, și anume...

Din păcate, în țara noastră, se întâmplă adesea ca funcționarea surselor alternative să fie ilegală. Din acest motiv, gestionarea surselor locale, alternative de alimentare cu apă duce la accidente, care au ca rezultat modificări ale cantității și calității apei potabile. Poate că dezastrele mai mari sunt și un declanșator, cel puțin pentru unele unități locale de autogovernare, pentru a pune această problemă sub auspiciile normelor legale și instituționale.

Gestionarea eficientă a resurselor naturale, în special a apei, atât de suprafață, cât și subterane, reprezintă o provocare unică, dar în contextul dezvoltării umane moderne, iar aceasta este și o condiție prealabilă pentru buna dezvoltare și prosperitate a unei zone.

Prin crearea unor condiții de viață sănătoase, creăm și influențăm oamenii, animalele și întregul mediu.

VĂ MULȚUMESC PENTRU ATENȚIE

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

EGALITATEA DE GEN ȘI DEZVOLTAREA DURABILĂ A PROTECȚIEI CIVILE

Înțelegerea problemei egalității de gen și a conceptului de protecție civilă sunt parte integrantă a conceptului de situație de urgență. Asistăm la creșterea nesiguranței societății în întregime și la o teamă tot mai mare față de noi și cei apropiați, iar această frică decurge din apariția mai frecventă a situațiilor de urgență, precum și din războiul din imediata apropiere, care ne pune sub semnul întrebării supraviețuirea. O societate bine organizată pentru situații de urgență înseamnă că fiecare își cunoaște locul în sistemul de securitate, atât în unitatea locală de autoguvernare, cât și în țară în întregime. Dezvoltarea protecției civile ca parte integrantă a întăririi securității țării este o pârghie interschimbabilă în care nu există nicio discriminare sub nicio formă.

Cauzele situațiilor de urgență pot fi diferite: sociale (politice, militare, economice, sociale, penale...), tehnico-tehnologice (accidente în industria nucleară, chimică...), biologice (boli în masă, epidemii, epizootii). .. .). **Într-un sens mai larg, o situație de urgență înseamnă o situație în care riscurile și amenințările sau consecințele unor dezastre, evenimente extraordinare și alte pericole pentru populație, mediu și bunuri materiale sunt de o asemenea amploare și intensitate încât apariția sau consecințele lor nu pot fi prevenite. sau eliminate prin acțiunea cotidiană a autorităților și serviciilor competente, motiv pentru care este necesară utilizarea măsurilor, forțelor și mijloacelor speciale pentru atenuarea și eliminarea acestora cu un regim de muncă întărit.**

Situațiile de urgență condiționate pot fi clasificate după cum urmează:

- după natura pericolului (caracter tehnic, natural, biologic, ecologic și social),
- după gradul de frecvență: cele mai frecvente (cutremur, accidente de transport); foarte frecvente (ex. incendii); pericole cu frecvență moderată (avaria sistemelor de utilități, vulcani); cel mai puțin frecvent (epidemii, accidente de mediu pe scară largă) și
- după teritoriul de acoperire (local, local-municipal, regional, național, federal, interstatal și global - transnațional).

Scopul gestionării situațiilor de urgență este de a păstra stabilitatea și siguranța valorilor protejate, adică pregătirea subiecților și forțelor sistemului, adică a comunității, pentru a preveni apariția și a elimina consecințele înainte, în timpul și după apariția unui eveniment de urgență. Accentul activităților subiecților în managementul situațiilor de urgență este axat

pe protecția vieții și sănătății oamenilor, protecția valorilor materiale, a bunurilor naturale și a infrastructurii cheie. Managementul situațiilor de urgență se realizează la nivel local, regional și global. Abordările pentru rezolvarea problemelor din acest domeniu sunt diferite în fiecare țară și la diferite niveluri, în primul rând datorită oportunităților economice ale țărilor individuale, dar și gradului de vulnerabilitate la anumite pericole.

Autoritățile au cea mai mare responsabilitate pentru pregătirea și răspunsul în situații de urgență. Din acest motiv, în diferite țări se formează diferite organisme – agenții, instruiți, autorizați și competenți să gestioneze situațiile de urgență. Atunci când dimensionează astfel de servicii, autoritățile ar trebui să țină cont de câteva elemente importante:

- să aibe caracter preventiv;
- să permită pregătirea organelor de stat, a serviciilor specializate, a altor actori pentru răspunsul în situații de urgență;
- să permită acordarea de asistență și organizarea de protecție și salvare în dezastre de importanță pentru stat și căutarea asistenței internaționale;
- să permită remediarea consecințelor situațiilor de urgență și
- să fie calificat pentru a oferi asistență internațională.

Conceptul de sistem de management al situațiilor de urgență presupune organizarea și implementarea unei serii de proceduri și activități în caz de urgență: pe baza datelor privind natura, amploarea și localizarea situației de urgență, organismul național de gestionare a situațiilor de urgență ia o decizie cu privire la formarea de grupuri speciale pentru a răspunde la situația de urgență. Stabilitatea și eficiența sistemului de management al situațiilor urgențelor depind în mare măsură de:

- Cadrul legal;
- Cooperarea interinstituțională;
- Suport material și tehnic eficient și de încredere;
- Educație (generală și profesională) și
- Munca de cercetare științifică.

Sistemele de management al situațiilor de urgență dimensionate în funcție de caracteristicile menționate mai sus oferă posibilitatea de a anticipa apariția situațiilor de urgență în timp util, pe baza unor evaluări și analize fundamentale, de a prevedea măsuri preventive, de a aduna forțe și resurse în cel mai scurt timp posibil pentru a salva persoane și bunuri materiale, precum și pentru reabilitarea rapidă și eficientă a consecințelor situațiilor de urgență. Sistemul de management al urgențelor coordonează și unifică acțiunile diversilor subiecți, forțe și active într-un mod optim și într-un timp optim. În acest sistem, protecția civilă este unul dintre cele mai importante aspecte. Protecția civilă astăzi, în majoritatea

țărilor lumii moderne, formează baza sistemului de protecție și salvare. „Scopul de bază al protecției civile este protecția și salvarea persoanelor, bunurilor materiale, culturale și de altă natură și a mediului de toate pericolele care au caracter de situații de urgență, precum și eliminarea consecințelor rezultate.” Protecția civilă: un serviciu de stat destinat coordonării protejării populației. Pentru a face față responsabilității de protecție, multe state au prevăzut în cadrul granițelor lor diverse proceduri de prevenire a pericolelor care pot amenința populația și instalațiile vitale necesare comunității locale pentru salvarea oamenilor, bunurilor materiale și a mediului. Acele proceduri sunt destinate organelor care pot avea diferite denumiri: protecție civilă, apărare civilă, securitate civilă, planificare civilă etc. La crearea organismelor de stat care sunt responsabile cu implementarea strategiei de protecție și salvare trebuie respectate următoarele principii:

- Principiul conformității

Conform acestui principiu central, se înțelege că măsurile adoptate pentru protecția populației, ale bunurilor materiale și a mediului trebuie armonizate la nivel național, regional și local, la fel ca și responsabilitatea instituțiilor responsabile de implementarea acestora.

- Principiul coordonării

Gestionarea măsurilor de securitate (prevenire, criza și gestionarea post-criză) este coordonată de un organism ad-hoc care are competențe publice corespunzătoare și se află sub protecția statului. Este un serviciu de protecție civilă. De fapt, protecția civilă este un organism de coordonare. Funcționând într-un context multisectorial, este o organizație ideală pentru gestionarea multiplelor și diverselor operațiuni desfășurate pentru păstrarea vieții, bunurilor materiale și a mediului. În această calitate, este obligată să coordoneze acțiunile diferitelor organe ale statului care pot contribui la prevenirea accidentelor și la reducerea consecințelor acestora (sănătate, poliție, apărare, agenții responsabile cu protecția mediului, energie etc.), care pot aparține diferitelor ministere. (afaceri interne, sănătate, educație, protecția mediului, apărare etc.). Protecția civilă este înaintea de toate o organizație responsabilă cu evaluarea și pregătirea pentru protecția împotriva dezastrelor, formularea unei strategii de protecție și salvare, elaborarea feedback-ului pe baza experienței etc.

Scopul general al protecției civile este de a asigura siguranța zilnică a vieții, proprietății și mediului, implementând în același timp prevenirea eficientă, răspunsul cu succes și reabilitarea

Obiectivele principale:

- A limita,
- a asigura un răspuns rapid,

- Crearea unei noi culturi în domeniul protecției civile.

Funcțiile protecției civile sunt:

- Protecție,
- Ajutor,
- Reabilitare.

Funcțiile de bază ale protecției civile sunt:

- protecție, care acoperă toate activitățile preventive care vizează prevenirea accidentelor și limitarea consecințelor acestora;
- ajutor, care cuprinde toate măsurile care vizează reducerea consecințelor accidentelor, în special operațiunile de salvare și reabilitare în timpul și după accident.

Funcția generală a protecției civile este protejarea populației, a bunurilor materiale și culturale și a mediului în condițiile situațiilor de urgență naturale, tehnico-tehnologice, a activităților de război și a consecințelor acestora. Disponibilitate de a prezice situații de urgență (predicția tipurilor și fenomenelor de pericol), anunțarea în timp util (observarea continuă, monitorizarea și detectarea pericolului) și, acolo unde este posibil, de a preveni, de a reduce efectul acestora, precum și de a răspunde - reacționa la accidente și se termină cu consecințele lor - reabilitează, sunt cele mai importante domenii de acțiune și scopul și activitatea de bază ale protecției civile, care reprezintă și interesul statului de prim nivel.

Activitățile de bază ale protecției civile includ:

- Informare și instruire

Informarea și instruirea populației privind pericolele și riscurile, metodele de prevenire și pregătire pentru acestea, precum și stabilirea planurilor de acțiune; și instruirea managerilor de protecție civilă și a membrilor protecției civile.

- Avertizare asupra unui posibil sau existent accident

Înființarea și gestionarea centrelor de alertă împreună cu predicția și depistarea accidentelor în vederea luării fără întârziere a măsurilor de protecție a populației.

- Protecția și asistența populației

În cazul unui eventual accident sau existent, este necesară protejarea populației, în special prin implementarea măsurilor de evacuare și tratament, precum și prin menținerea continuității a vieții de zi cu zi și a supraviețuirii prin acordarea de hrană, asistență sanitară și medicală.

- Remedierea consecințelor

Refacerea infrastructurii necesare pentru asigurarea condițiilor de viață, construcția, decontaminare, deminare etc.

Elemente de organizare a protecției civile:

- Protecție personală și reciprocă,
- Măsuri de protecție și salvare,
- Unități de protecție civilă,
- Sediul pentru situații de urgență și comisari de protecție civilă,
- Servicii de monitorizare și notificare,
- Plătitori colectivi de protecție civilă (întreprinderi, servicii, organizații) care desfășoară activități importante pentru protecția populației, bunurilor materiale și a mediului.

În scopul protejării și salvării oamenilor, bunurilor materiale și culturale de pericolele cauzate de dezastre naturale și alte accidente, se realizează sarcini de protecție civilă și anume:

1. alertare;
2. evacuare;
3. adăpostire și măsuri de protecție urbană;
4. îngrijirea celor vulnerabili și răniți;
5. protecție radiologică, chimică și biologică;
6. protecția împotriva accidentelor tehnico-tehnologice;
7. protecția împotriva demolării și salvarea din ruine;
8. protecția și salvarea împotriva inundațiilor și accidentelor pe și sub apă;
9. protecție și salvare în zone inaccesibile;
10. protecție și salvare de incendiu și explozie;
11. protecție împotriva muniției neexplodate;
12. prim ajutor și ajutor medical;
13. reabilitarea terenului;
14. conservarea bunurilor esențiale pentru supraviețuire;
15. instituirea urgentă a serviciilor necesare de interes public.

Ținând cont de toate principiile enunțate, de specificul și nevoile noastre, de viziunea dezvoltării sistemului de protecție civilă și a includerii acestuia în integrările regionale și internaționale, este necesar să se respecte următoarele principii la concetarea și formarea normativ-juridică a sistemului de protecție civilă a Republicii Serbia:

1. Principiul ordinii juridice. Organizarea juridică a sistemului de protecție civilă este atât inevitabilă, cât și obligatorie, ca una dintre ipotezele esențiale ale funcționării și succesului acestuia. Acestea sunt activități care se încadrează în categoria celor mai importante sarcini sociale și de stat și ca atare trebuie să se bazeze pe o politică și o strategie clar definite. Activitățile de protecție civilă trebuie să fie înalt organizate și direcționate cu un scop, astfel încât fiecare entitate să-și cunoască locul în sistem și să-și îndeplinească obligația prescrisă

și planificată. Conform acestui principiu central, se înțelege că măsurile adoptate pentru protecția populației, bunurilor materiale și a mediului trebuie armonizate la nivel național, regional și local, precum și responsabilitatea instituțiilor responsabile de implementarea acestora.

2. Principiul conformității juridice internaționale. Sistemul de organizare a protecției civile, funcționarea acestuia și realizarea sarcinilor de protecție și salvare trebuie să aibă loc cu respect deplin pentru toate prevederile internaționale a legii războiului și ale dreptului internațional umanitar. În primul rând, aceasta se referă la prevederile Convenției de la Geneva privind protecția civililor și protocoalele adiționale din 1977. În plus, în proiectarea organizării protecției civile, direcțiile, standardele și direcțiile corespunzătoare de dezvoltare a protecției civile prescrise de Organizația Internațională pentru Protecție Civilă, precum și direcțiile cuprinse în rezoluțiile și declarațiile Națiunilor Unite și țările Uniunii Europene, trebuie respectate.

3. Principiul deschiderii și al cooperării internaționale. Acest principiu insistă pe stabilirea de acorduri bilaterale și multilaterale cu alte țări și organizații pe planul de consolidare și acțiune comună a structurilor de protecție civilă. Aceasta se referă în special la posibilitatea creării condițiilor necesare pentru accesul organizațiilor de protecție civilă la organizațiile regionale, europene și globale de protecție și salvare în situații de urgență, precum și la unitățile de integrare ale acestora. În acest fel, s-ar putea stabili funcțiile operaționale și informaționale necesare de schimb internațional de date și asistență în situații de urgență.

4. Actualitatea ca principiu este o cerință logică care decurge din necesitatea de a răspunde unui număr tot mai mare de forme diverse de amenințări la adresa oamenilor, bunurilor materiale și mediului. Expansiunea în dezvoltarea tehnicii și tehnologiei moderne, urbanizarea din ce în ce mai pronunțată a spațiului, apariția terorismului ca amenințare globală, contribuie la creșterea surselor de pericol și la tot mai multe amenințări la adresa vieții umane și muncii de zi cu zi. De aceea, necesitatea dezvoltării și modernizării continue a sistemului de protecție civilă devine din ce în ce mai importantă pentru depistarea în timp util a pericolelor și luarea măsurilor preventive, ca condiție de bază pentru prevenirea pericolelor, protejarea persoanelor și bunurilor materiale și eliminarea consecințelor de pericol. Iar acest principiu insistă pe cooperarea internațională în vederea schimbului de experiențe privind modul de organizare a sistemelor naționale moderne de protecție civilă, echipamente tehnice și modalități de acționare în anumite tipuri specifice de situații de urgență.

5. Organizarea protecției civile presupune necesitatea ca toate resursele umane și materiale ale statului și ale societății să fie organizate continuu în funcție de rolul care le este destinat în planurile respective. Planurile de toate nivelurile ar trebui să conțină o soluție obiectivă pentru funcționarea fiecărui element de protecție civilă, precum și modul de organizare a acestora, pregătire pentru realizarea funcțiilor, scopurilor și sarcinilor lor. Organizarea adecvată a sistemului de protecție civilă creează premise pentru prevenirea, atenuarea și eliminarea consecințelor situațiilor de urgență. Prin urmare, este necesar să se monitorizeze și să se evalueze constant schimbările, precum și să se planifice și să se pregătească măsuri și forțe adecvate de protecție și salvare în prealabil, în conformitate cu posibilitățile și modificările de rezultate.

6. Principiul conformității presupune ca organizarea protecției civile să fie armonizată la nivel național, regional și local, să nu existe contradicții și că soluțiile să fie conforme cu prevederile în practică.

7. Principiul autenticității organizației de protecție civilă decurge din faptul că aceasta trebuie să aibe o astfel de configurație organizatorică care să ofere răspunsuri la provocările și riscurile specifice, care sunt inerente țării și societății noastre, bineînțeles cu respectarea standardelor internaționale și utilizarea experiențelor adecvate ale altor națiuni și țări. Originalitatea este influențată și de situația economică și socială din țară, de situația demografică, de gradul de dezvoltare generală a statului și a societății și a instituțiilor sale, de gradul de vulnerabilitate a teritoriului în raport cu situațiile de urgență, precum și de alți factori.

8. Baza științifică presupune necesitatea ca toate soluțiile din sistemul de protecție civilă să se bazeze pe cercetare și cunoștințe științifice. Expertiza și critica științifică obiectivă, adică fiabilitatea științifică, este una dintre ipotezele de bază pentru dezvoltarea rațională, eficientă și de încredere a organizării sistemului de protecție civilă.

9. Principiul coordonării insistă asupra faptului că organizația de protecție civilă apare ca o autoritate de coordonare și conducere a operațiunilor multiple și diferite de protecție și salvare. Coordonează acțiunile diferiților participanți la prevenirea, protecția și eliminarea consecințelor situațiilor de urgență. Locul central în sistemul de protecție și salvare, în jurul căruia sunt conectați toți ceilalți participanți și a cărui coordonare se realizează în situații de urgență, aparține organizației de protecție civilă.

10. Transparența înseamnă publicitate completă în treburile și activitățile care se desfășoară în cadrul sistemului de protecție civilă. Sistemul de protecție civilă trebuie să fie clar pentru toți subiecții sistemului de protecție și salvare, pentru toți cetățenii, și în special

pentru cele mai responsabile structuri a statului și altele care decid, creează sau participă la crearea politicii, strategiei și normelor legale în domeniul de protecție civilă.

11. **Cuprinderea totală a sistemului** de protecție civilă este o cerință logică în angajamentul statului și al societății noastre de a angaja toate resursele umane și materiale în activități de protecție și salvare.

12. **Etica** protecției civile exprimă determinarea permanentă a statului și a societății de a participa numai la activități care respectă principiile umanității, justificării morale și echității, cu respectarea prevederilor dreptului umanitar internațional.

Dintre numeroasele principii de organizare și pregătire a sistemului de protecție civilă, este necesar să se asigure respectarea următoarelor:

1. Principiul prevenirii este general acceptat în protecția civilă, și se exprimă în elaborarea și aplicarea măsurilor preventive care vizează reducerea riscului de pericol sau (dacă acesta nu poate fi prevenit) reducerea consecințelor. Este deosebit de important în implementarea prevenirii, dezvoltarea comportamentului autoprotector al tuturor cetățenilor și instituțiilor statului și societății, care se manifestă prin preocuparea pentru propria siguranță și protecție și de a nu-i pune în pericol pe ceilalți cu acțiunile sale.

2. Masivitatea ca principiu implică angajarea planificată a tuturor resurselor umane și tehnice în sarcinile de protecție și salvare. Acest principiu insistă ca întreaga populație să fie instruită, pregătită și inclusă în sistemul de protecție și salvare, în primul rând în cadrul protecției personale și reciproce a cetățenilor. Caracterul cantitativ al acestui principiu ne oferă posibilitatea de a defini protecția civilă ca un „sistem al numărului mare”. Aceasta înseamnă că protecția civilă este în primul rând organizată din cauza pericolelor de o amploare mai largă care amenință un număr mare de persoane, un număr mare de bunuri materiale și acoperă suprafețe mari ale teritoriului. De asemenea, este nevoie de un număr mare de oameni, de resurse materiale uriașe și de o perioadă lungă de timp pentru a remedia situația rezultată.

3. Pregătirea la timp a protecției civile pe timp de pace. Acest principiu presupune organizarea și pregătirea întregului sistem de protecție și salvare în timp util, ceea ce înseamnă încă în pace, adică înainte de apariția pericolului. Prin implementarea măsurilor și procedurilor preventive adecvate, prin pregătirea cuprinzătoare a resurselor umane și materiale, se creează condițiile necesare pentru o acțiune rapidă și eficientă de protecție și salvare în caz de situații de urgență. Aplicarea acestui principiu asigură profesionalismul, eficiența și flexibilitatea organizării sistemului de protecție civilă.

4. Reprezentarea maximă a „obligațiilor colective de protecție civilă”. După cum s-a menționat deja, termenul „obligații colectivi ai protecției civile” înseamnă toate acele

companii, organizații, servicii și instituții care desfășoară activități importante pentru protecția și salvarea persoanelor, bunurilor materiale și a mediului. La toate nivelurile organizației de protecție civilă, unde firmele, organizațiile și serviciile existente pot asigura realizarea funcțiilor de protecție și salvare, nu este necesară formarea unor forțe speciale organizate de protecție civilă ale unităților de protecție civilă.

5. Unicitatea și completitudinea sistemului. O condiție prealabilă importantă pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor de protecție civilă în situații de urgență este ca la organizarea, pregătirea și implementarea sistemului de protecție și salvare, structural și funcțional, să se acționeze într-o manieră unitară și cuprinzătoare. Acest lucru realizează funcționarea coordonată și completarea reciprocă a tuturor elementelor sistemului PC. Sistemul de protecție civilă conectează și coordonează toate celelalte activități ale societății care au o importanță deosebită pentru activitățile de protecție și salvare în situații de urgență. Principiul unității în organizarea și implementarea protecției civile se reflectă într-o organizare unică, omogenă a protecției civile la toate nivelurile, în conformitate cu evaluări adecvate, care să permită gestionarea uniformă a protecției civile în situații de urgență și executarea eficientă a sarcinilor de protecție și salvare. O astfel de organizație unică creează condiții optime pentru a detecta pericolele în timp util, pentru a informa organele competente de stat și locale de autogovernare, cetățenii și alte entități pentru a întreprinde măsuri de protecție și salvare și pentru a elimina consecințele în toate formele de periclitate.

6. Mobilitatea ca principiu presupune prezența forțelor și a bunurilor (întreprinderi, organizații și servicii sau unități de protecție civilă) în toate mediile în care populația și bunurile materiale pot fi în pericol. În plus, la nivelul de unitate de autogovernare locală, este necesară asigurarea anumitor forțe mobile de protecție civilă, în primul rând un anumit număr de unități specializate sau un anumit număr de echipe pentru intervenții rapide în zona amenințată. Dotarea și mobilitatea adecvată a sistemului de protecție civilă trebuie să fie la un asemenea nivel încât să asigure intervenții rapide și eficiente în zonele de salvare și eliminarea consecințelor în situații de urgență. Mobilitatea ca principiu insistă ca în caz de pericol, forțele și resursele să fie angajate fără a aștepta decizii speciale, dar să se facă în conformitate cu planurile și caracteristicile existente ale situației de urgență. O condiție prealabilă pentru o acțiune de protecție și salvare de succes este o evaluare corectă a sursei de pericol, dimensionarea adecvată a forțelor și a surselor și activarea automată, rapidă, imediată a forțelor și a surselor în caz de pericol.

7. Autonomia ca principiu se reflectă în capacitatea sistemului de protecție civilă de a îndeplini, cu forțe și surse dimensionate, într-o anumită zonă, în mod independent (sau în coordonare cu alți participanți din zona respectivă), sarcini de protecție și salvare în

ansamblu. În domeniul de aplicare și termenele prevăzute de planurile operaționale și alte planuri. Pentru îndeplinirea sarcinilor de protecție și salvare, forțele de protecție civilă pot fi întărite cu forțe din alte structuri de apărare-protecție și securitate, care este reglementată prin planuri speciale și decizii ale autorităților competente.

8. Principiul umanității se reflectă în acțiunea umană și solidară a protecției civile în toate condițiile și în spiritul convențiilor internaționale.

Articolul 7 din **LEGEA REDUCERII RISCULUI DE DEZASTRE ȘI GESTIONAREA SITUAȚIUNILOR DE URGENȚĂ DIN REPUBLICA SERBIA (2018)** definește în mod clar că nu există discriminare în gestionarea situațiilor de urgență. Acest articol definește că subiecții sistemului de reducere a riscului de dezastre și management al situațiilor de urgență au o grijă deosebită de a realiza principiul egalității de gen și mai ales au grijă ca nicio decizie, măsură sau acțiune să încurajeze sau să conducă la o poziție dezavantajoasă a femeilor și participarea lor egală în sistemul de reducere a riscurilor în urma dezastrelor și managementului situațiilor de urgență.

Autoritățile competente și alte entități implicate în implementarea măsurilor și activităților de management al riscului de dezastre sunt obligate să se îngrijească în mod constant de protecția drepturilor omului, egalitatea de gen și în special de protecția săracilor, vârstnicilor, copiilor, persoanelor cu dizabilități, refugiaților și persoanele strămutate, precum și alte grupuri vulnerabile ale populației. Măsurile și activitățile de reducere a riscului de dezastre trebuie să fie accesibile și să se aplice persoanelor cu dizabilități, copiilor, vârstnicilor și altor persoane care sunt expuse în mod deosebit la riscuri.

Pentru a înțelege importanța principiului protecției civile este importantă clarificarea unor termeni din domeniul egalității sexelor și al egalității de gen. În primul rând, diferența dintre egalitate și echitate trebuie subliniată, deoarece această diferență nu este adesea observată. Nu suntem egali pentru că fiecare individ este diferit. Unii poartă ochelari și alții nu, alții sunt blonzi, alții sunt bruneți, femeile și bărbații sunt diferiți biologic. Diversitate da, egalitate nu. De aceea, egalitatea de gen nu este egalitate între sexe, ci egalitate cu respect pentru diversitate. Egalitatea de gen nu este o problemă a femeilor. Identificarea egalității de gen cu o „problemă a femeilor” este o abordare greșită. Egalitatea de gen și egalitatea femeilor și bărbaților, deci un principiu care se aplică în mod egal atât femeilor, cât și bărbaților. Potrivit Convenției privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor, egalitatea de gen include genul, starea civilă, paternitatea, maternitatea, orientarea sexuală... Egalitatea de gen este, prin urmare, o cerere democratică de șanse egale pentru femei și bărbați de a exercita drepturile lor, respectând în același timp diversitatea. De aceea, femeile și bărbații trebuie să lucreze împreună la aceste probleme.

Diferențele în înțelegerea rolurilor sociale ale bărbaților și femeilor pot fi observate în diferite contexte:

- Social: Așteptări diferite ale rolurilor sociale ale bărbaților și femeilor: bărbatul ca șef de familie și cel care câștigă bani; o femeie este cea care naște, hrănește și îngrijește (copii și bătrâni).
- Politic: diferențe în modurile în care femeile și bărbații dobândesc și împart puterea și autoritatea: bărbații sunt mai prezenți în politica națională și înaltă; femeile mai mult la nivel local și politică locală.
- Educațional: Diferențe de oportunități educaționale și așteptări diferite de la fete și băieți: familia conduce educația băieților înaintea fetelor; fetele merg de cele mai multe ori la cursuri mai puțin prestigioase.
- Economic: diferențe de oportunități de carieră, control financiar și alte valori productive: credite, împrumuturi, proprietate asupra terenului.

De ce este importantă conștientizarea a importanței egalității de gen?

Pentru că femeile sunt majoritatea care se află într-o poziție minoritară. În raport cu orice altă minoritate, poziția femeilor diferă prin aceea că sunt majoritatea celor care se află în mod obiectiv și faptic în poziția unei minorități.

Conștientizarea egalității de gen este importantă pentru că femeile se află într-o poziție inegală în comparație cu bărbații, pentru că în mod obiectiv nu au șanse egale de a-și exercita drepturile, deoarece sunt expuse la o discriminare mai puțin directă, multistructurală. Este societatea în care trăim, care prin stereotipuri, tradiții și lucruri învățate ne pune în roluri care ne pun într-o poziție inegală. Stereotipurile afectează nu numai femeile, ci și bărbații. Pentru că este o valoare fundamentală în orice comunitate normală. Egalitatea femeilor și bărbaților este o condiție prealabilă pentru șanse egale de a exercita toate celelalte drepturi ale omului. De aceea egalitatea de gen, din garanția constituțională declarativă care nu a fost urmată de instrumentele necesare pentru implementarea concretă și sancțiuni în caz de încălcare în prezent, și în sistemul nostru de drept este reglementată de legislația antidiscriminare (Legea interzicerii discriminării, mai întâi Legea egalității de gen, apoi Legea egalității de gen, Legea prevenirii discriminării persoanelor cu dizabilități) care reglementează și concretizează garanția constituțională de bază a egalității de gen, iar în sistemul constituțional există instituții speciale, noi, a căror sarcină este pentru a proteja dreptul la egalitatea de gen (de exemplu, comisarul pentru egalitate, protectorul cetățenilor)

Egalitatea de gen este importantă pentru securitatea umană, deoarece este dreptul fiecărui individ și individă ca ființe umane. De aceea, egalitatea de gen este în interesul

tuturor, atât al indivizilor, cât și al societății în ansamblu. Numai astfel societatea va putea folosi toate capacitățile resurselor umane (cunoștințe, abilități, dexteritate...), iar dacă societatea nu va fi capabilă să-și dea seama de acest lucru, va avea de suferit. Societatea noastră nu este bogată, dar are resurse umane esențiale pentru dezvoltarea societății, dar de multe ori le tratăm iresponsabil.

Statul este obligat, Constituția îl obligă să facă acest lucru în principii de bază, să anuleze politica egalității de șanse și să ia măsuri speciale pentru asigurarea egalității femeilor și bărbaților.

Măsurile speciale ar trebui să acopere inegalitățile, să elimine poziția inegală a femeilor și bărbaților în societate, astfel încât aceștia să se poată bucura în mod egal de toate drepturile omului garantate de constituție. Este important ca actorii din stat și de la nivel local și de la nivelurile superioare de guvernare să întreprindă toate măsurile necesare pentru ca atât femeile, cât și bărbații să aibă șanse aproximativ egale să atingă nivelul de securitate garantat de Constituție. Statul este obligat să asculte vocea cetățenilor, să folosească toate instituțiile pe care le avem la dispoziție.

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

SISTEMUL TRANSFRONTALIER DE PROTECȚIE

MECANISMUL UE DE PROTECȚIE CIVILĂ ȘI COOPERARE INTERNAȚIONALĂ ÎN REDUCEREA RISCURILOR DE DEZASTRE ȘI URGENȚE

- Despre cooperarea internațională
- Furnizarea și primirea de ajutor internațional
- Asistență pentru țara gazdă
- Cooperare bilaterală
- Mecanismul de protecție civilă al Uniunii Europene
- Alte mecanisme de cooperare internațională: Națiunile Unite, NATO, Inițiative Regionale

DEZASTRELE NU CUNOSC GRANIȚE!

- Dezastrele devin din ce în ce mai frecvente.
- Impacturile și consecințele sale sunt din ce în ce mai grave și împiedică funcționarea întregii regiuni.
- În ultimii ani, regiunea s-a confruntat cu inundații catastrofale, alunecări de teren, cutremure devastatoare precum și incendii forestiere, condiții meteorologice severe, pandemii...
- Rezultatul sunt victime umane și daune materiale, care afectează dezvoltarea durabilă a tuturor țărilor.

COOPERAREA ÎN SITUAȚII DE URGENȚĂ ESTE O CONDIȚIE:

- Mai eficientă efectivă salvare a vieții umane și eliminarea consecințelor dezastrelor;
- Îmbunătățirea mecanismelor de management în situații de urgență;
- reducerea riscurilor și consolidarea rezistenței;
- îmbunătățirea relațiilor bilaterale;
- îmbunătățirea relațiilor multilaterale cu UE și alți parteneri importanți.

COOPERARE INTERNAȚIONALĂ ÎN SITUAȚII DE URGENȚE

- Cooperarea internațională în situații de urgență include:
- acordarea și primirea asistenței în situații de urgență și în timpul dezastrelor
- schimbul de informații despre potențiale riscuri și amenințări
- schimb de cunoștințe și experiențe
- antrenamente comune

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

CADRUL LEGAL

Este definită sfera cooperării internaționale în situații de urgență prin

Legea privind reducerea riscului de dezastre și managementul situațiilor de urgență („Monitorul Oficial al RS, nr. 87/18), articolele 102, 103 și 104 și alte Legi.

În linii mari, avem două niveluri de funcționare:

1. Cooperarea internațională „în situații regulate” care are ca scop consolidarea capacităților totale a stării de pregătire și pregătirea pentru un răspuns eficient.
2. Cooperarea internațională „în situații de urgență” care vizează răspunsul, i.e. trimiterea sau primirea de ajutor internațional sub formă de echipe internaționale de salvare și echipamente și fonduri de însoțire, precum și coordonarea activităților de sprijin ale țării gazdă.

Acordarea și primirea de ajutor internațional*

- Guvernul adoptă o Hotărâre privind acordarea și primirea ajutorului internațional (articolul 102)
- Guvernul prescrie procedura și condițiile în care se primește sau se trimite ajutorul internațional (articolul 104)
- Ministerul Afacerilor Interne coordonează primirea și acordarea ajutorului internațional (articolul 25)
- Sediul republican propune luarea unei decizii privind căutarea, acceptarea și acordarea de ajutor (articolul 47)

*Legea privind reducerea riscului de dezastre și managementul situațiilor de urgență:

ÎNȚELEGEREA CONTEXTULUI PRIMIRII AJUTORULUI INTERNAȚIONAL

Niveluri de management al situațiilor de urgență

Primul răspuns este cel mai important!

Primul răspuns este întotdeauna la nivel local

Atunci când amploarea unui dezastru depășește capacitatea și capacitățile unei țări pentru un răspuns eficient și efectiv și eliminarea consecințelor,

atunci se poate solicita asistență internațională:

- Bilaterală
- Multilateral
- Prin mecanismele de coordonare existente

Definirea formelor formale de acceptare și acordare da ajutor

1. Conținutul datelor necesare
2. Puncte de contact
3. Formă

Definirea sprijinului țării gazdă

1. Nevoi de bază pentru munca eficientă și efectivă a ajutorului internațional
2. Povara minimă pentru țara afectată de dezastru

Definirea poziției echipelor internaționale într-un răspuns național cuprinzător

1. Cooperarea cu forțele naționale și interoperabilitate

Echipele internaționale se includ:

- în răspunsul național în întregime
- în sistemul național/local de coordonare și management al entităților și forțelor de protecție și salvare
- Sunt responsabili față de țara care i-a trimis
- În misiunile internaționale, aceștia acționează în conformitate cu legile țării gazdă
- Sprijinul țării gazdă pentru o muncă eficientă și efectivă

CARACTERISTICI LUCRĂRII CU ECHIPE INTERNAȚIONALE

- Acordarea de sprijin în ceea ce privește: cazare, hrană, nevoi logistice, securitate, suport medical, comunicare...
- Cooperarea cu sediul pentru situații de urgență;
- Echipa internațională desfășoară activități pe baza deciziilor și nevoilor definite ale autorităților competente din țara în care a sosit. Rolul ofițerului de legătură – întâlniri operaționale
- Importanța de a avea documente actualizate zilnic
- Stabilirea contactului și
- pentru cooperarea viitoare, în sens preventiv

SPRIJIN ȚARA GAZDĂ

- Proceduri accelerate la trecerea frontierei
- Furnizarea de informații despre situația actuală și forțele angajate
- Alimentare cu combustibil
- Transport în țară
- Cazare (hrana, cazare și facilități sanitare)
- Suport medical
- Comunicare și conexiune radio
- Materiale suport

- Informații de securitate și
- Siguranța la teren și
- pericole potențiale

INUNDAȚIILE DIN MAI 2014

Guvernul Republicii Serbia a trimis o cerere de asistență comunității internaționale pe 15 mai 2014.

Solicitarea de asistență a fost transmisă atât pe bază bilaterală, cât și prin mecanismul de protecție civilă al Uniunii Europene.

- echipe de salvare la inundații
- elicoptere
- echipe cu pompe de mare capacitate
- echipe de tratare a apei

Departamentul pentru Situații de Urgență al Ministerului Afacerilor Interne al RS a fost responsabil și însărcinat cu coordonarea și angajarea echipelor internaționale în zonele afectate.

Următoarele ministere și organizații au fost implicate în furnizarea și acceptarea ajutorului umanitar:

- Ministerul Afacerilor Externe
- Ministerul de Interne
- Poliția de Frontieră, Poliția Rutieră
- Ministerul Finanțelor (Vama)
- Crucea Rosie
- Administrația locală

Mecanismul UE de protecție civilă

- Germania (35),
- Slovenia (49),
- Bulgaria (28) ,
- Austria (57),
- Republica Cehă (18)
- Franța (88)
- Danemarca (30)
- România (8)

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

Relații bilaterale

- Federația Rusă (76),
- Belarus (15),
- Ungaria (36),
- Croația (6),
- Macedonia (58)
- Muntenegru (52)

Ajutorul a fost oferit de 14 țări cu 22 de echipe (563 de salvatori).

Obrenovac, Lazarevac, Progar, Šabac, Sremska Mitrovica, Ub, Krupanj, Jagodina, Paraćin, Svilajnac, Čuprija, Požarevac, Kostolac....

Pentru a ajuta la coordonarea angajării și a șederii echipelor internaționale, următoarele au fost în Serbia:

- Echipa UE de Protecție Civilă – EUCP Team
- Echipa Națiunilor Unite de evaluare și coordonare a dezastrelor – UNDAC Team
- SVS a asigurat spațiile și condițiile de lucru (conexiuni la internet, hărți, informații, mâncare...)

AJUTORUL INTERNAȚIONAL ÎN UNITĂȚILE AUTOGUVERNĂRII LOCALE

Echipa de purificare a apei - THW German Obrenovac 2014

- Bună oportunitate de a înțelege contextul și de a identifica lecțiile
- Echipele internaționale se încadrează bine în activitatea sediului central local
- Rolul ofițerului de legătură
- Diferite capacități disponibile
- Interoperabilitate?
- Implicarea echipelor internaționale în răspunsul local
- Participarea la ședințele sediului local

ACORDURI BILATERALE

- Macedonia de Nord și Albania (trilateral, 2021),
- Cipru (2021),
- Austria (2021),
- Bulgaria (2019),
- Slovenia (2015),
- Croația (2014),
- Ungaria (2013),
- Slovacia (2011),
- Azerbaidjan (2011),

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

- Bosnia și Herțegovina (2010),
- Muntenegru (2010),
- Federația Rusă (2009),
- Ucraina (2004),

Negocierile privind semnarea acordurilor cu Grecia, România, Italia și Danemarca sunt în derulare.

MECANISMUL DE PROTECȚIE CIVILĂ AL UE

Scopul Uniunii Europene este de a consolida cooperarea în domeniul protecției civile - îmbunătățirea prevenirii, pregătirii și răspunsului la dezastre.

Membrii mecanismului sunt:

- Statele membre UE
- 6 țări participante - Islanda, Norvegia, Serbia, Macedonia de Nord, Muntenegru și Turcia

Dezastrele nu cunosc granițe și pot lovi una sau mai multe țări simultan fără avertisment. A avea un răspuns comun bine coordonat înseamnă că, atunci când autoritățile naționale sunt depășite, acestea au un singur punct de contact și nu mai multe. O abordare comună ajută în continuare la unificarea expertizei și capacităților primilor intervenitori, evită dublarea eforturilor de ajutor și asigură că asistența răspunde nevoilor celor afectați.

Combinând capacitățile și capabilitățile protecției civile, aceasta permite un răspuns colectiv mai puternic și mai coerent.

Pe lângă statele membre UE, în prezent există 6 state membre ale Mecanismului (Islanda, Norvegia, Serbia, Macedonia de Nord, Muntenegru și Turcia).

De la înființarea sa în 2001, Mecanismul de protecție civilă al UE a răspuns la peste 500 de cereri de asistență în interiorul și în afara UE.

Mecanismul ajută, de asemenea, la coordonarea activităților autorităților naționale de pregătire și prevenire a dezastrelor și contribuie la schimbul de bune practici. Acest lucru facilitează dezvoltarea continuă a standardelor comune mai înalte, permițând echipelor să înțeleagă mai bine abordările diferite și să lucreze interschimbabil atunci când se întâmplă un dezastru.

Atunci când amploarea unui dezastru depășește capacitatea unei țări de a răspunde, atunci asistența poate fi solicitată prin Mecanismul de protecție civilă al UE.

În Republica Serbia, punctul național de contact pentru activarea Mecanismului este Ministerul de Interne - Departamentul pentru Situații de Urgență.

PROTECȚIA CIVILĂ A UE

Membrii UE și Comisia Europeană stabilesc un cadru pentru proiecte în cadrul Fondului IPA cu scopul de a investi în continuare în scopul de a consolida capacitatea țărilor de a îmbunătăți managementul în situații de urgență și de a dezvolta și construi sisteme care sunt coerente cu reglementările, instrucțiunile și reglementările UE existente și bune practici.

- Programe regionale IPA (IPA Protecție Civilă I și II, IPA FLOODS, IPA DRAM, IPA Forest Fires and Floods)
- Programe și proiecte de cooperare transfrontalieră
- Programe de consolidare a prevenirii și pregătirii
- Alte

OBIECTIVELE CADRULUI SENDAI PENTRU REDUCEREA RISCULUI DE DEZASTRE

1. Reducerea semnificativă a mortalității globale din cauza dezastrelor până în 2030;
2. Reducerea semnificativă a numărului populației afectate la nivel global până în 2030;
3. Reducerea pierderilor economice directe datorate dezastrelor până în 2030;
4. Reducerea semnificativă a pagubelor cauzate de dezastrele suferite de infrastructura critică și întreruperea serviciilor de bază, printre care unitățile de sănătate și educație, inclusiv dezvoltarea rezistenței acestora până în 2030;
5. Creștere semnificativă a numărului de țări cu strategii naționale și locale de reducere a riscului de dezastre până în 2020;
6. Îmbunătățirea semnificativă a cooperării internaționale cu țările în curs de dezvoltare printr-un sprijin adecvat și durabil, care le va completa activitățile naționale pentru implementarea acestui cadru până în 2030;
7. Creșteți în mod semnificativ disponibilitatea și accesibilitatea sistemelor multiple de avertizare timpurie a pericolelor, precum și informațiile și evaluarea riscurilor de dezastre până în 2030.

CAMPANIA „SĂ FACEM ORAȘELE REZISTE 2030”

Unitatea de autogovernare locală - Sediul local pentru situații de urgență condus de președintele comunei sau de primar

- Primul nivel de reducere a riscului de dezastre;
- Primul nivel de răspuns

Departamentul pentru Situații de Urgență este, pe de o parte, coordonatorul acestor activități, iar pe de altă parte, are responsabilitatea și autoritatea directă în salvarea de vieți umane și bunuri, iar munca în comun și înțelegerea reciprocă sunt de mare importanță.

Campania 2010 – până la 50 de municipalități s-au alăturat campaniei

Campania 2030

CONFORMITATEA CU DOCUMENTELE GLOBALE

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

Cadrul Hyogo 2005-2015

Cadrul Sendai 2015-2030

- Programul Național de Management al Riscului de Dezastre Naturale în 2014 și Planul de Acțiuni pentru Implementarea Programului Național (2017-2020)
- Legea privind reducerea riscului de dezastre și managementul situațiilor de urgență
- Evaluarea riscului la nivel național
- Planul de protecție și salvare al Republicii Serbia

ORGANIZAȚIA TRATATULUI ATLANTIC DE NORD CENTRUL EURO-ATLANTIC DE COORDONARE PENTRU RĂSPUNSURI DE URGENȚĂ (NATO EADRCC)

- Centrul euro-atlantic de coordonare a situațiilor de urgență (EADRCC) este principalul mecanism civil de răspuns la situații de urgență al NATO în zona euro-atlantică.
- Include toți aliații NATO și țările partenere
- Coordonarea cererilor și ofertelor de asistență în cazul dezastrelor naturale și provocate de om
- Sprijinirea activităților de pregătire pentru dezastre prin exerciții pe teren la scară largă
- Departamentul pentru Situații de Urgență al Ministerului Afacerilor Interne al RS este punctul de contact pentru cooperare.
- Exercițiul internațional pe teren „SERBIA 2018” - s-a desfășurat în perioada 8-11 octombrie 2018.
- Un total de 2.000 de participanți au participat la exercițiul „SERBIA 2018”, inclusiv 900 de participanți străini din 40 de țări, organizații și inițiative internaționale.

INITIATIVE REGIONALE

Inițiativa de prevenire și pregătire pentru dezastre în Europa de Sud-Est (DPPI SEE),

Relații mai strânse, dezvoltarea de proiecte și programe pentru îmbunătățirea capacității.

10 țări membre:

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

- Albania
- Bosnia si Hertegovina
- Bulgaria
- Croația
- Macedonia de Nord
- Muntenegru
- România
- Serbia
- Slovenia
- Turcia

Acordarea de asistență internațională:

- Muntenegru iulie 2012
- Grecia, Muntele Sfânt, mănăstirea Hilandar, august 2012
- Slovenia, februarie - aprilie 2014
- Macedonia, august 2016
- Albania, noiembrie 2019
- Grecia, august 2021
- Macedonia de Nord, august 2021

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

PRIM AJUTOR - PARTEA PRACTICĂ

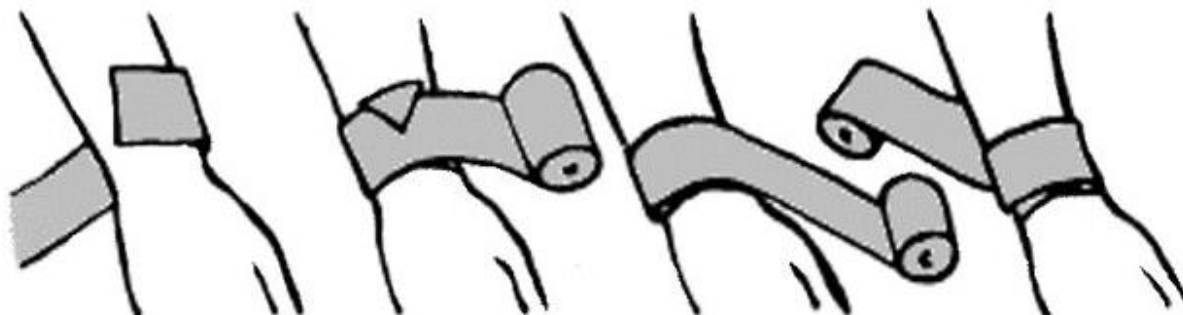
I. Bazele manipulării cu materialele de prim ajutor

Tifonul steril se deschide la colțul pungii și trebuie pus pe rană cu cât mai puțină atingere posibil.

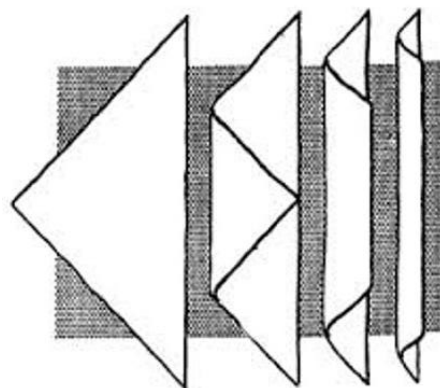
Este esențial să folosim **mănuși de protecție** pentru a preveni infecțiile încrucișate.

Pansamentul este ținut în mâna dominantă, ținând așa-numitul cap al bandajului cu fața în sus și așa-numita „coadă” a bandajului în cealaltă mână. În acest fel, prevenim să cadă bandajul din mână și, de asemenea, facem mai ușoară bandajarea rănii.

Marama triunghiulară poate fi folosită în diverse scopuri în timpul îngrijirii unei leziuni. Pentru bandajare. Marama este de obicei pliată într-un bandaj (mai subțire sau mai gros).

II. Poziții în care plasăm persoanele accidentate

În funcție de tipul de accidentare sau de afecțiune, putem plasa accidentatul într-una din următoarele poziții:

- 1) Culcat – fractură de femur/gambă, tot în această poziție putem ridica picioarele persoanei dacă încercăm să prevenim o stare de șoc (poziția de autotransfuzie)
- 2) Semi-înclinat - tăieturi pe cap (pentru a preveni creșterea sângerării de la rană)
- 3) Pe jumătate așezat – atac cardiac / infarct, în această poziție la fel putem, de exemplu, să îndoim picioarele la genunchi dacă este necesar
- 4) Așezat – în funcție de accidentare, putem să sprijinim persoana pe noi sau să o aplecăm înainte (hipoglicemie) și să o sprijinim în genunchi (atac astmatic)

III. Tehnici de bandajare

Dacă avem o leziune deschisă precum tăietură, după așezarea tifonului, trebuie să îl acoperim complet. În funcție de intensitatea sângerării, vom folosi o maramă triunghiulară (sângerare mai slabă) sau un bandaj calico (sângerare mai abundentă). Alegem dimensiunea bandajului în funcție de dimensiunea leziunii.

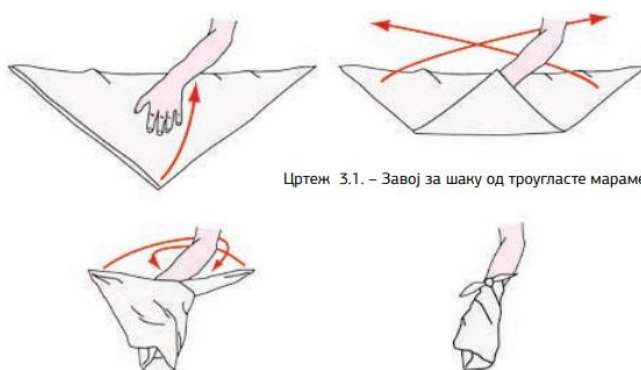

Dacă sângerarea este mai severă, după aplicarea unei presiuni pe rană, trebuie aplicat un bandaj suplimentar, așa-numit bandaj compresiv, care aplică o presiune suplimentară pe rană pentru a opri sângerarea. Un bandaj compresiv nu este niciodată plasat pe gât sau pe cap.

Pansamentul arsurilor pe lângă tifonul steril necesită un pansament foarte blând.

Putem face acest lucru făcând un bandaj larg din maramă și nu o strângem forțat pe partea accidentată a corpului (doar cât să atașeze tifonul). Pentru arsurile la mâini, de exemplu, putem folosi și alte metode, precum așa-numita „mănușă”. Același principiu se aplică la arsuri la picioare.

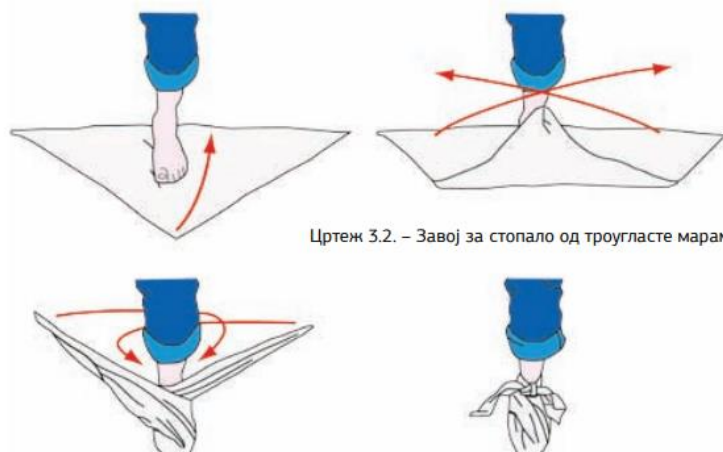

Цртеж 3.1. – Завој за шаку од троугласте мараме

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

Цртеж 3.2. – Завој за стопало од троугласте мараме

IV

Imobilizare

După tratarea leziunii, este necesar să se imobilizeze partea accidentată a corpului pentru a preveni rănirea ulterioară și pentru a reduce durerea și umflarea.

Există două modalități de bază de imobilizare a mâinilor, și anume la 45 de grade (leziuni ale mâinilor și arsuri) și la 90 de grade (leziuni ale brațului și antebrățului).

Legăm ușor colțul cel mai mare al maramii într-un nod și îl punem sub cotul brațului rănit. Un capăt al maramii este trecut pe sub brațul sănătos, iar celălalt este trecut peste umăr din partea accidentată. Legăm marama pe spate (de preferință nu într-un nod). Dacă l-am legat bine, accidentatul își poate relaxa brațul fără ca acesta să se miște.

La imobilizarea la 90 de grade așezăm mai întâi marama sub brațul accidentat ca în poză, înainte de a face un nod pe colțul mare al maramei, ca în exemplul anterior. După aceasta, trecem colțul de jos al maramei peste brațul accidentat și legăm marama în jurul gâtului.

Puteți urmări un videoclip cu aceste imobilizări la următorul link:

<https://www.youtube.com/watch?v=5NSlhhyzJg0>

(videoclipul se numește: Prim ajutor pentru șoferi - Imobilizarea brațului cu marama triunghiulară).

Imobilizarea picioarelor se face în principal prin legarea piciorului accidentat de piciorul sănătos. Este important să respectați regula celor doi, adică să imobilizați întotdeauna două articulații adiacente - sub și deasupra leziuni. În funcție de locul accidentării, vom estima de câte maramे avem nevoie pentru a lega picioarele, ceea ce poate depinde și de constituția accidentatului. Când efectuăm această imobilizare, ar trebui să punem niște material moale între picioare, pentru confort. Notă importantă: atunci când legăm picioarele cu maramе triunghiulare, trebuie să avem grijă să mișcăm cât mai puțin piciorul accidentat (în schimb să aducem piciorul sănătos mai aproape).

Слика 6.2. – Имобилизација ноге уз ногу.

1. APLICARE TACTICĂ A STINGĂTOARELOR PENTRU STINGEREA INCENDIILOR INIȚIALE

TIP STINGĂTOR CO₂

Sunt destinate stingerii incendiilor inițiale din clasele B, C și E. Dioxidul de carbon nu trebuie utilizat pentru stingerea metalelor (incendii de clasa D), precum magneziu, titan, zirconiu, stronțiu, uraniu, plutoniu și alte metale. Motivul pentru aceasta este dublu; primul dioxid de carbon reacționează cu metalele, așa cum se vede în exemplul magneziului.

În această reacție chimică, arderea este accelerată (mai rapid decât în aer) și se creează monoxid de carbon foarte otrăvitor. Un alt motiv este disocierea termică a dioxidului de carbon din cauza temperaturilor ridicate care însoțesc arderea metalelor. Pe lângă metale, hidrurile metalice nu trebuie stinse cu dioxid de carbon din aceleași motive. Dioxidul de carbon nu poate stinge substanțele care conțin oxigen în compoziția lor (nitrat de celuloză etc.), precum și incendiile de la îmbrăcămintea oamenilor. Normele de utilizare tactică a stingătoarelor pentru stingerea a incendiilor inițiale cu stingătoare CO₂ sunt prezentate în Tabelul 1.

<i>Tip stingător</i>	<i>Suprafața de stingere prin pulverizare (m²)</i>	<i>Volumul flăcării pe care stingătorul o stinge cu succes (m³)</i>
<i>CO₂- portabi manual</i>	<i>0,65</i>	<i>2 - 5</i>
<i>CO₂ – transposr manual</i>	<i>0,65</i>	<i>18 - 60</i>

Tabelul 1: Capacitățile tactice ale stingătoarelor de tip CO₂

Stingerea incendiilor cu stingătoare de tip CO₂ este legată în principal de spații închise. Stingătoarele de tip CO₂ pot stinge cu succes incendiile în spațiul deschis, conform capacităților lor reale, numai în absența vântului. Cu toate acestea, prezența vântului elimină dioxidul de carbon, care curge din aer și rămâne deasupra suprafeței stinse. Vântul îl poartă și focul se reaprinde, datorită prezenței suprafețelor metalice fierbinți, cărbuni sau scânteii întinși și corpuri cu conținut scăzut de energie.

Pentru stingerea incendiilor inițiale cu stingătoare de tip CO₂, trebuie furnizate suficiente stingătoare în funcție de dimensiunea suprafeței de incendiu și de capacitățile tactice ale stingătorului specific. Se recomandă utilizarea a **trei stingătoare** în același timp, așa cum se practică în **toată Europa**.

Pentru o stingere reușită, toate stingătoarele trebuie pornite simultan. Jetul de la stingătorul de CO₂ este îndreptat spre baza flăcării. Dacă este un lichid inflamabil, jetul de materie de stingere este direcționat în recipient la un moment dat. Dacă este o zonă mai mare, jetul trebuie mutat în zig-zag, așa cum se arată în Figura 11.

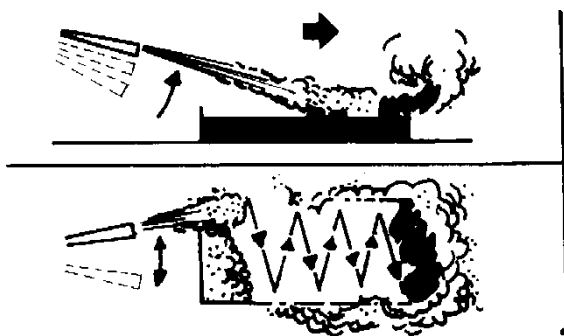

Figura 11: Aplicarea tactică a stingătoarelor de tip CO2

STINGĂTOR TIP S

Au o aplicație aproape universală în stingerea incendiilor inițiale. Normele pentru aplicarea tactică a stingătoarelor pentru stingerea incendiilor inițiale cu stingătoare S sunt prezentate în Tabelul 2.

Tip stingător	Suprafața de stingere prin pulverizare (m ²)	Volumul flăcării pe care stingătorul o stinge cu succes (m ³)
S-6	1,7	6
S-9	2,83	9
S-50	15,0	50
S-100	30,0	100
S-150	45,0	150

Tabelul 2: Capacitățile tactice ale stingătorului de tip S

Informațiile importante din punct de vedere tactic sunt suprafața substanței care arde, adică volumul flăcării, care poate fi stinsă de un singur stingător. Pentru pulbere ca materie de stingere este necesar să se aducă concentrația minimă necesară pentru stingerea imediată a flăcării. Adăugarea de concentrații mai mici nu va stinge focul și se va aprinde din nou.

La stingerea unui incendiu, jetul de pulbere este îndreptat în flacără în timp ce acoperă uniform suprafața de ardere din față spre spatele focului; Figura 2. Se introduce pulberea în flacără; la baza acesteia de la început până la aproximativ **1/3 din înălțimea flăcării**, pe toată lățimea frontului de foc.

Înainte de a începe stingerea, este necesar să se asigure cantitatea necesară și suficientă de stingătoare în funcție de suprafața de ardere (volumul flăcării) și simultan să se înceapă stingerea de la toate stingătoarele din jurul punctului aprins.

Într-o zonă deschisă, stingeți în aval de vânt. La stingerea lichidelor vărsate, acoperiți întreaga suprafață a flăcării cu pulbere în cel mai scurt interval de timp posibil. Nu goliți complet stingătoarele, deoarece se poate întâmpla ca flacăra să apară din nou brusc.

Doar când focul este stins complet, stingătoarele pot fi golite complet.

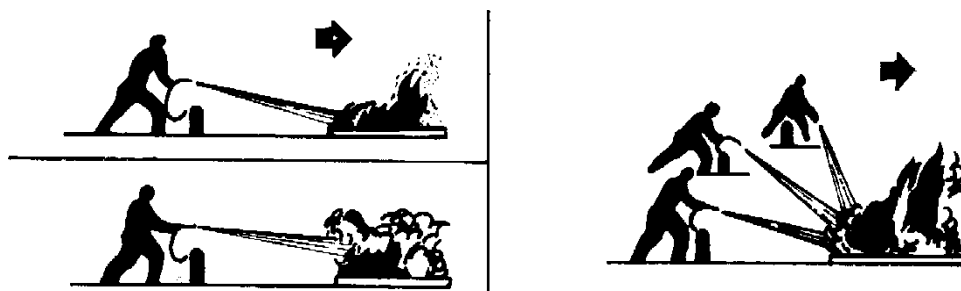

Figura 12: Aplicarea tactică a extingtorului de tip S

Figura 13: Stingerea cu un stingător de tip S

STINGĂTOARE TIP H1 si Fe

Stingătoarele cu halon și freon au aproape aceeași aplicație ca și stingătoarele de tip S. Operatorul lovește mai întâi marginea frontală a focului de la o distanță sigură și „țintește” întreaga lățime a punctului focal. Opriti ejectarea materiei când flacăra și strălucirea au dispărut complet.

STINGĂTOARE TIP V, Vd, Vh, VP-15 si V-25

Materia de stingere al acestui tip de stingător este direcționat către punctul focal direct în părțile fierbinte ale suprafeței arse cu scopul de a răci cât mai eficient și rapid posibil.

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

Tacticile de stingere cu această materie sunt prezentate în Figura 4. Trebuie luată în considerare direcția vântului și abordarea tactică trebuie să fie întotdeauna din acea direcție.

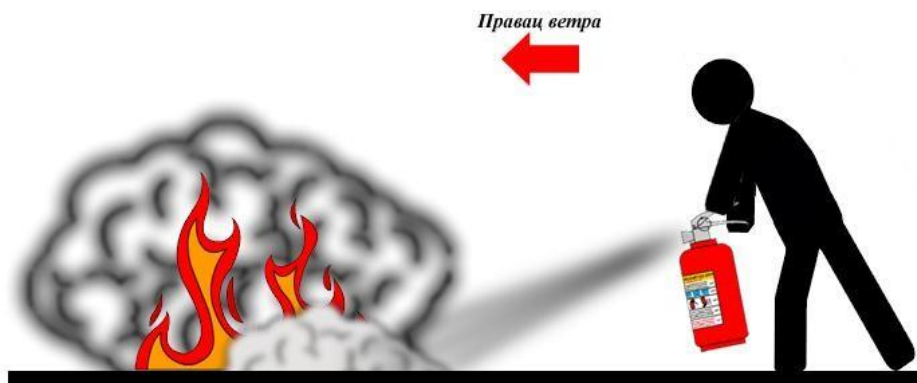

Figura 14: Tactici de stingere cu un stingător de tip V

La stingere, ar trebui să acoperiți întotdeauna întreaga zonă a punctului fierbinte, așa cum se arată în Figura 15. Este util să folosiți întotdeauna apă spumantă (apă cu adaos de cel puțin 1% vol. Penil). Rezultatele obținute sunt surprinzător de bune în comparație cu apa pură.

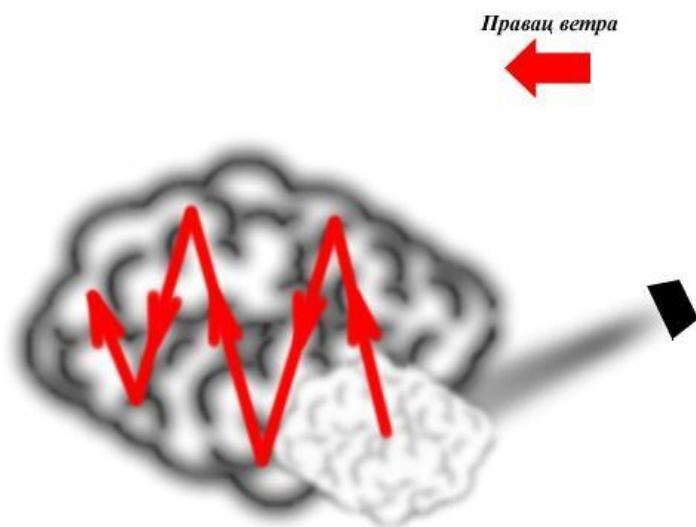

Figura 15: Tactici de acoperire a punctului fierbinte cu stingătoare de tip V

TIP STINGĂTOR Ph, Pz, VP-15 si VP-25

Spuma grea ca materie de stingere a incendiilor de clasa B este întotdeauna direcționată să lovească peretele opus și să se scurgă în jos, înaintând către operatorul care lovește tot timpul în același punct până când flacăra este complet stinsă. De asemenea, este util să aplicați spumă timp de zece secunde după stingerea incendiului pentru ca să se evote efectul de flash-back.

Cooperare dincolo de frontiere.

Programul Interreg -IPA de Cooperare Transfrontalieră România-Serbia este finanțat de Uniunea Europeană prin Instrumentul de Asistență pentru Preaderare (IPA II) și cofinanțat de statele partenere în program.

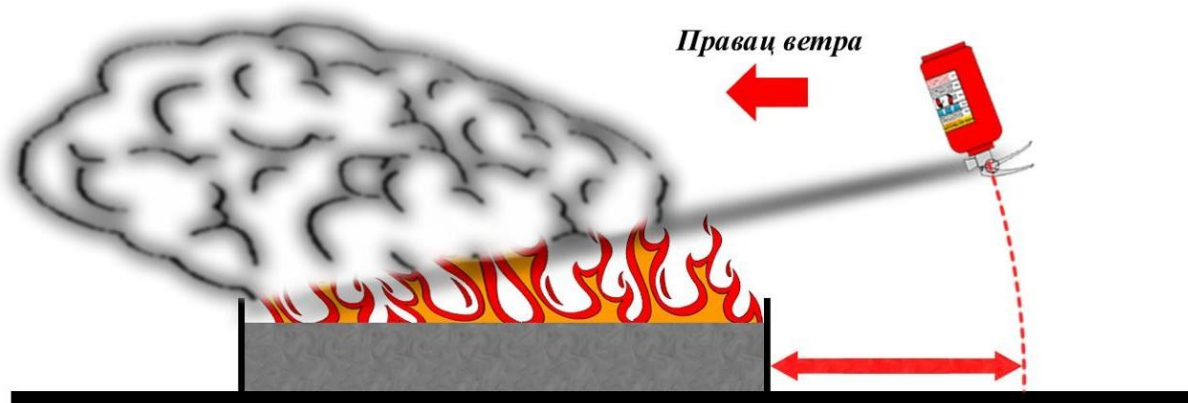

Figura 16: Tactica de acoperire a punctelor fierbinți cu dispozitive de spumă de tip Ph și Pz,

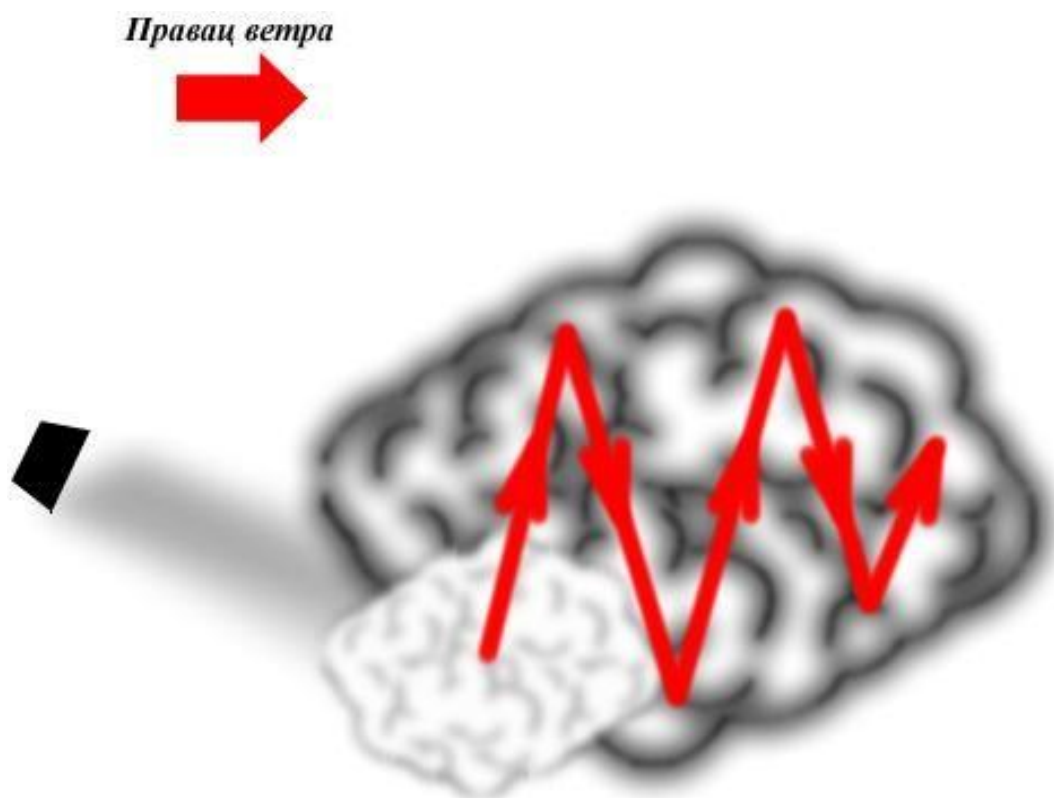

Figura 17: Tactica de acoperire a unui punct fierbinte bidimensional de combustibil vărsat pe o suprafață solidă cu dispozitive de spumă de tip Ph și Pz,

Când este vorba de combustibil solid sau lichid de ardere vărsat pe o suprafață solidă, spuma grea este direcționată așa cum se arată în Figura 17. Dacă focalizarea este mai mare, mai multe stingătoare sunt utilizate simultan. Fiecare stingător și operatorul său stinge un anumit segment al suprafeței de ardere. Această parte a tacticii este prezentată în Figura 18.

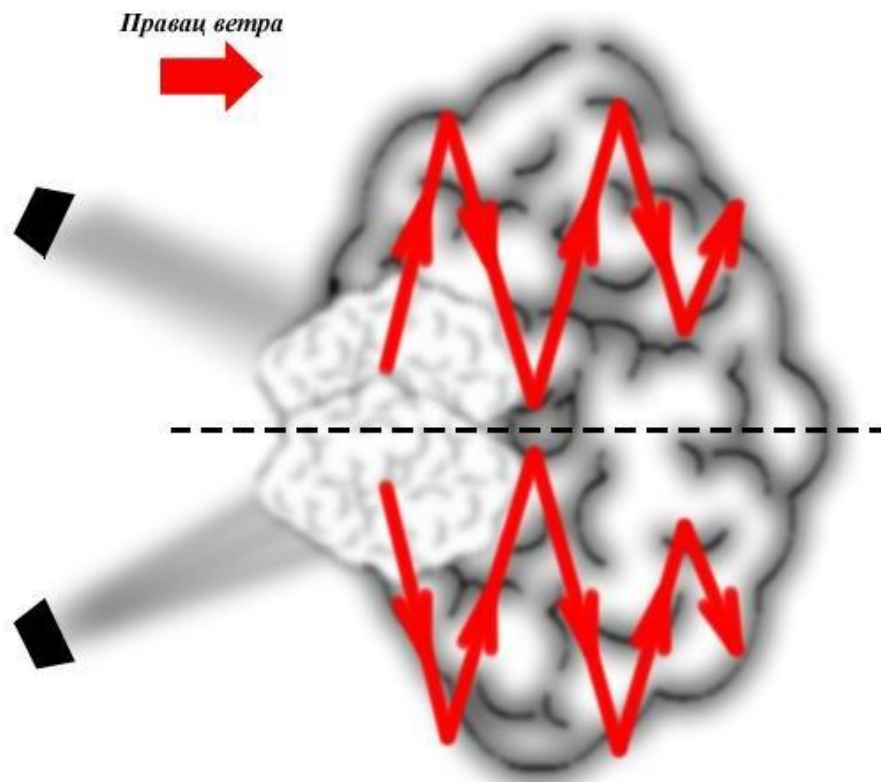

Figura 18: Tactica de acoperire a unui punct fierbinte bidimensional de combustibil vărsat pe o suprafață solidă cu stingătoare cu spumă de tip Ph și Pz cu utilizarea mai multor stingătoare în același timp Pz

2. ALEGEREA TIPULUI DE STINGĂTOR

O atenție deosebită trebuie acordată alegerii tipului de stingător. În acest caz, ar trebui să luați în considerare:

- materia combustibilă,
- viteza de propagare a focului,
- temperatura substanței care arde,
- prezența unor substanțe periculoase în procesul de ardere,
- pericol de curent electric,
- modul de manipulare a dispozitivului.

Materialul care arde determină în mod semnificativ alegerea tipului de stingător. În cele mai multe cazuri, nu una, ci mai multe substanțe diferite ard. De obicei, această multiplicitate de combustibili nu poate fi stinsă cu o singură materie de stingere. De exemplu, apa nu poate stinge substanțele care reacționează cu ea, precum și substanțele a căror combustie generează temperaturi ridicate. Dioxidul de carbon nu trebuie folosit pentru stingerea incendiilor metalice, hidruri metalice și substanțe care conțin oxigen în compoziția lor, despre care s-a discutat deja.

Materialele combustibile sunt clasificate în 4 clase în funcție de proprietățile lor la foc; A, B, C și D.

- apa cu sau fără aditivi,
- spuma chimică și aer-mecanică,
- pulbere specială pentru stingerea incendiilor cu jar,
- CO₂, pentru incendii de clasa A care ard cu flăcări,
- soluții combinate
- etc.

Incendiile de clasa B sunt incendii de lichide inflamabile. Soluțiile de stingere a acestor incendii sunt:

- spume, toate tipurile,
- pulbere pe bază de bicarbonat de sodiu,
- pulbere pe bază de bicarbonat de potasiu
- pulbere pe bază de sulfat de amoniu,
- pulberi speciale,
- haloni,
- CO₂ – zăpada,
- soluții combinate.

Incendiile de clasa C sunt incendii de gaze inflamabile. Soluțiile de stingere a acestui tip de incendiu sunt:

- pulbere pe bază de bicarbonat de sodiu,
- pulbere pe bază de bicarbonat de potasiu
- pulbere pe bază de sulfat de amoniu,
- pulberi speciale,
- haloni,
- CO₂ – gaz,
- mijloace combinate.

Incendiile de clasa D sunt incendii de metale combustibile. Mijloacele de stingere a acestor incendii sunt:

- pulbere pe bază de clorură de sodiu,
- pulbere pe bază de clorură de potasiu,
- gel de silice,
- pulberi speciale,
- amestecuri de pulberi,
- mijloace pentru a reduce radiația de căldură într-un strat mai gros:
  - nisip uscat și curat
  - pământ uscat
  - argilă,
  - așchii de fontă gri,

- zeolit,
- etc.
- mijloace combinate.

Pe lângă alte pericole de incendiu, există și pericolul curentului electric. Poate fi prezent în fiecare clasă de incendiu de la A la D. Soluțiile de stingere a incendiilor în prezența energiei electrice sunt:

- pulbere pe bază de bicarbonat de sodiu până la 1000 V,
- pulbere pe bază de bicarbonat de potasiu până la 1.000 V,
- pulbere pe bază de sulfat de amoniu până la 1.000 V,
- pulberi speciale până la 1.000 V,
- haloni până la 100.000 V,
- CO₂ – zăpada 1.000 V,
- Soluții combinate până la 1.000 V.

Pe baza clasei de foc a materialului combustibil, tipul de stingător poate fi determinat mai clar. Viteza de răspândire a frontului de flăcări pe suprafața materialului care arde este un alt factor determinant important care va determina tipul de stingător și construcția acestuia. Anumite materiale au viteze foarte mari de propagare a flăcării, astfel că la stingerea incendiilor nu se pot folosi stingătoare care nu sunt sub presiune constantă, deoarece trebuie să treacă 5-10 secunde din momentul acțiunii asupra pârghiei de activare până la începerea stingerii. În acest timp, frontul de flăcără s-a îndepărtat de poziția de pornire a stingătorului. În astfel de cazuri, se folosesc stingătoare sub presiune constantă și ventil cu acțiune rapidă.

În unele cazuri, temperatura ridicată a substanței care arde face imposibilă folosirea tuturor soluțiilor clasice de stingere a incendiilor și odată cu aceștia toate stingătoarele (focuri clasa D). În astfel de cazuri, se vor aplica uneori mijloace temporare.

Dezvoltarea de substanțe toxice în procesul de stingere a unui incendiu este periculoasă pentru sănătatea persoanei care manipulează cu stingătorul. Unii haloni în prezența combustibilului și la temperaturi ridicate formează fosgen (COCl₂), care este periculos pentru sănătate în concentrații de 0,005% vol. Arderea incompletă; arderile eterogene sunt abundente cu monoxid de carbon (CO), care este mortal la concentrații de 0,5%, iar la stingerea incendiilor cu haloni, acesta este și sintetizat. La alegerea tipului de stingător trebuie luată în considerare această componentă.

Un nou pericol, atunci când vine vorba de stingerea incendiilor inițiale cu stingătoare, este energia electrică. Stingătoarele sunt rareori operate de pompieri profesioniști. În cele mai multe cazuri, aceștia sunt muncitori angajați, trecători și alte persoane bine intenționate. Dacă tensiunile sunt mai mari de 1.000 V, pericolul pentru operatorii stingătorilor este semnificativ și crește dramatic odată cu creșterea tensiunii. În astfel de cazuri, trebuie utilizate dispozitive de tip H1 sau CO₂, în funcție de mărimea tensiunii. Utilizarea posibilă a altor stingători este permisă numai atunci când curentul este oprit.

Până la urmă, stingătoarele trebuie să fie cât mai ușor de operat pentru ca în această etapă să nu apară erori. Experiențele din incendii reale au arătat că unele tipuri de stingătoare nu sunt activate deloc atunci când se încearcă stingerea incendiului, din cauza manipulării incorecte sau a secvenței necorespunzătoare a procedurilor. Un exemplu în acest sens sunt stingătoarele de tip Ph, care ar trebui să fie întoarse la 180° în timpul procesului de stingere. În orice altă poziție, stingătorul nu va fi descărcat pe foc. Un alt exemplu sunt stingătoarele de tip S a căror manipulare este în două faze. Prima apăsare a mânerului sparge membrana și eliberează gaz CO₂. În 5 până la 10 secunde, presiunea de lucru este creată în stingător. Abia după aceea este apăsată din nou aceeași pârghie; pentru activare și se obține un jet de pulbere. Cele două erori de bază de manipulare sunt:

- ținând mânerul apăsat constant (CO₂) intră în atmosferă fără a crea presiune de lucru în stingător,
- imediat după spargerea membranei, presiunea pe mâner (prea devreme) astfel încât să se creeze o presiune de lucru foarte mică în stingător, ceea ce va avea ca rezultat direcționarea unei cantități mici de pulbere în foc.

Din cele de mai sus se poate observa că, în combinație, două stingătoare cu caracteristici egale în ceea ce privește capacitatea de stingere a incendiilor și siguranța operatorului, ar trebui să fie ales acel al cărui manipulare este mai simplă. De exemplu, o așteptare de 10 secunde este o problemă dificilă pentru un operator panicat în timp ce se pregătește pentru primul atac asupra unui incendiu. Foarte puțini oameni calmați vor determina cu exactitate acele 10 secunde importante și vor permite stingătorului să fie descărcat în foc până la capăt - adică, aruncând întreaga materie în foc. Analizând factorii menționați și eliminând stingători inadecvați și necorespunzători, ajungem la tipul de stingător care este optim pentru protejarea spațiului specific.

Desigur, prețul stingătorului precum și prețul de servis și posibilitatea de servis sunt incluse în analiza alegerii tipului de stingător.

Ukupna vrednost projekta: 1 238 903.82 EUR
EU finansijski doprinos: 1 053 068.23 EUR
Soptveno učešće partnera: 185 835.59 EUR

Total value of the project: 1 238 903.82 EUR
EU financial contribution: 1 053 068.23 EUR
Own contribution: 185 835.59 EUR

RAJ KOLUBA
CITY OF SIBIU

City of Zrenjanin

IU Timiș

ISU Timiș

ADIVEST

Interreg - IPA CBC
Romania - Serbia

Cooperation beyond borders.

Interreg-IPA Cross-border Cooperation Romania-Serbia Programme is financed by the European Union under the Instrument for Pre-accession Assistance (IPA) and co-financed by the partner states in the Programme.

Project title: Romania - Serbian Cross-Border Risk Monitoring in case of Emergency Situations RBRS 218
Main author: City of Zrenjanin

Publishing date: April 2023

The content of this material does not necessarily represent the official position of the European Union.
In case of any complaints, contact: romania-serbia@interreg.eu

www.romania-serbia.net

CBRM